XXIII. évfolyam 7. szám

Ára: 1 forint

1967. február 16

Ludas Matyi

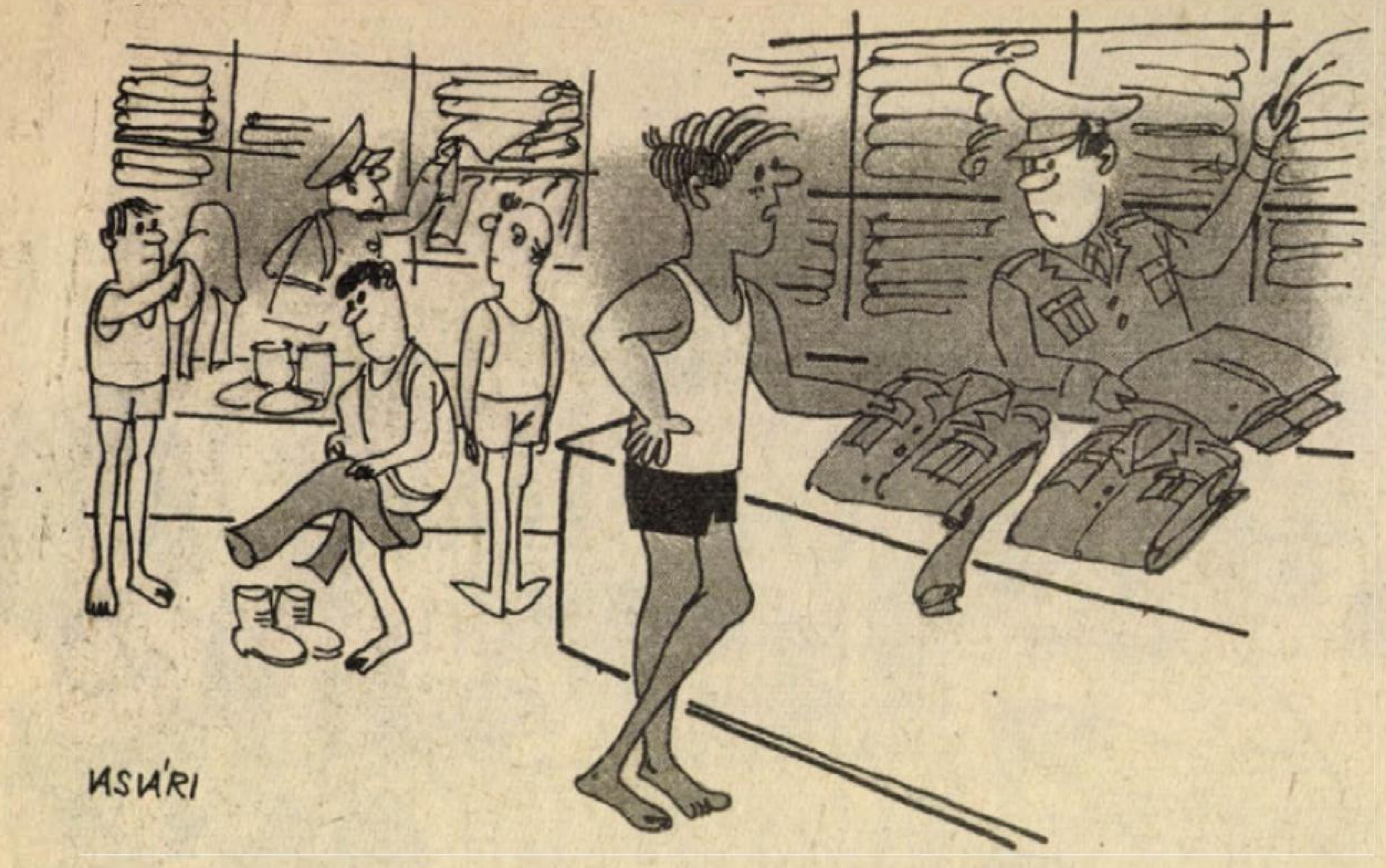

SAJTÓTÁJÉKOZTATÓ

— Még nem tudjuk, hogy mi lesz az, de biztos, hogy idén 18 százalékkal többet fogunk gyártani belőle, mint tavaly…

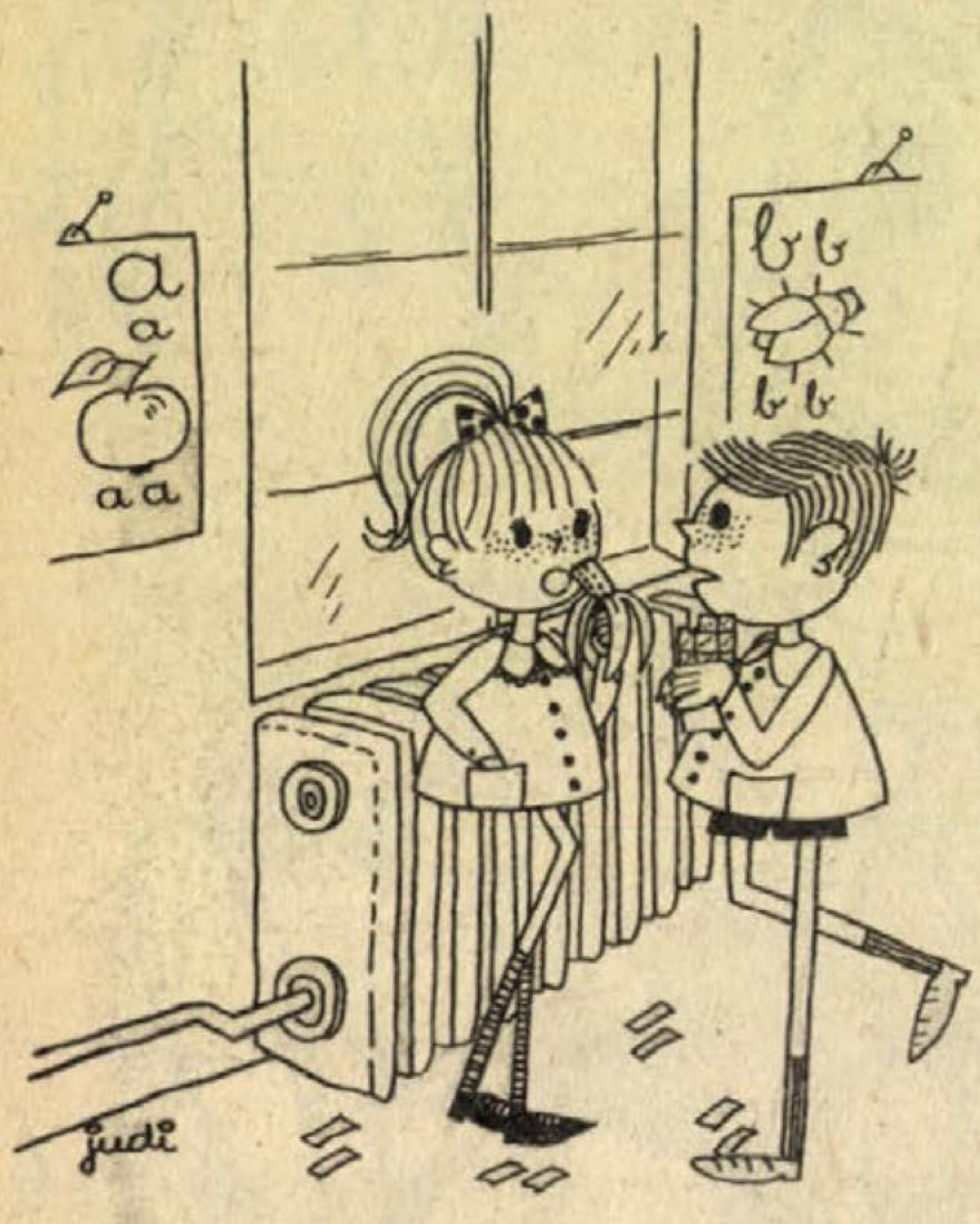
Újoncok

Vasvári Anna rajza

– ... és másnak nincs ebből az anyagból?

Gyermekszemmel

– Neked mennyi zsebpénzt adnak majd az új gazdasági mechanizmusban?

Tavaszvárás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM BOSSZÚSÁG

Felmérést végeztem, szigorúan tudományos alapon. Tíz étterem és eszpresszó ruhatárosának adtam kétforintost a fizetésnél. A tízből egyetlenegy sem adott vissza egy fillért sem, ugyanennyi meg sem kísérelte ... Hárman nagyon szépen köszönték, ketten morogtak valamit, öten szó nélkül besöpörték.

Tetszenek tudni, nem az az egy forint... Az elv, na meg a tábla, amelyik ott lóg mindegyik ruhatár felett: „Ruhatári díj egy forint." Javasolnám, emeljék fel kettőre. Vége a bosszúságnak, háromforintos pénzegységünk egyelőre még nincs . . .

*

Szinte valamennyi budapesti vendéglátóipari üzemegységben van nyilvános telefon, és szinte egyetlen budapesti vendéglátóipari üzemegységben sincs hozzá telefonkönyv. A leggyakoribb kifogások: „Szétszedték és hazahordták a kedves vendégek"; „Soha nem is volt, kérem"; „Az előbb még itt volt a kenyérkosárban"; „Tessék mondani, hátha tudom a számát" stb. Javaslataim a választékbővítésre: „Megette a kiscica"; „Kiküldtük a frankfurti könyvkiállításra"; esetleg: „Házon kívül van, kérem . . ."

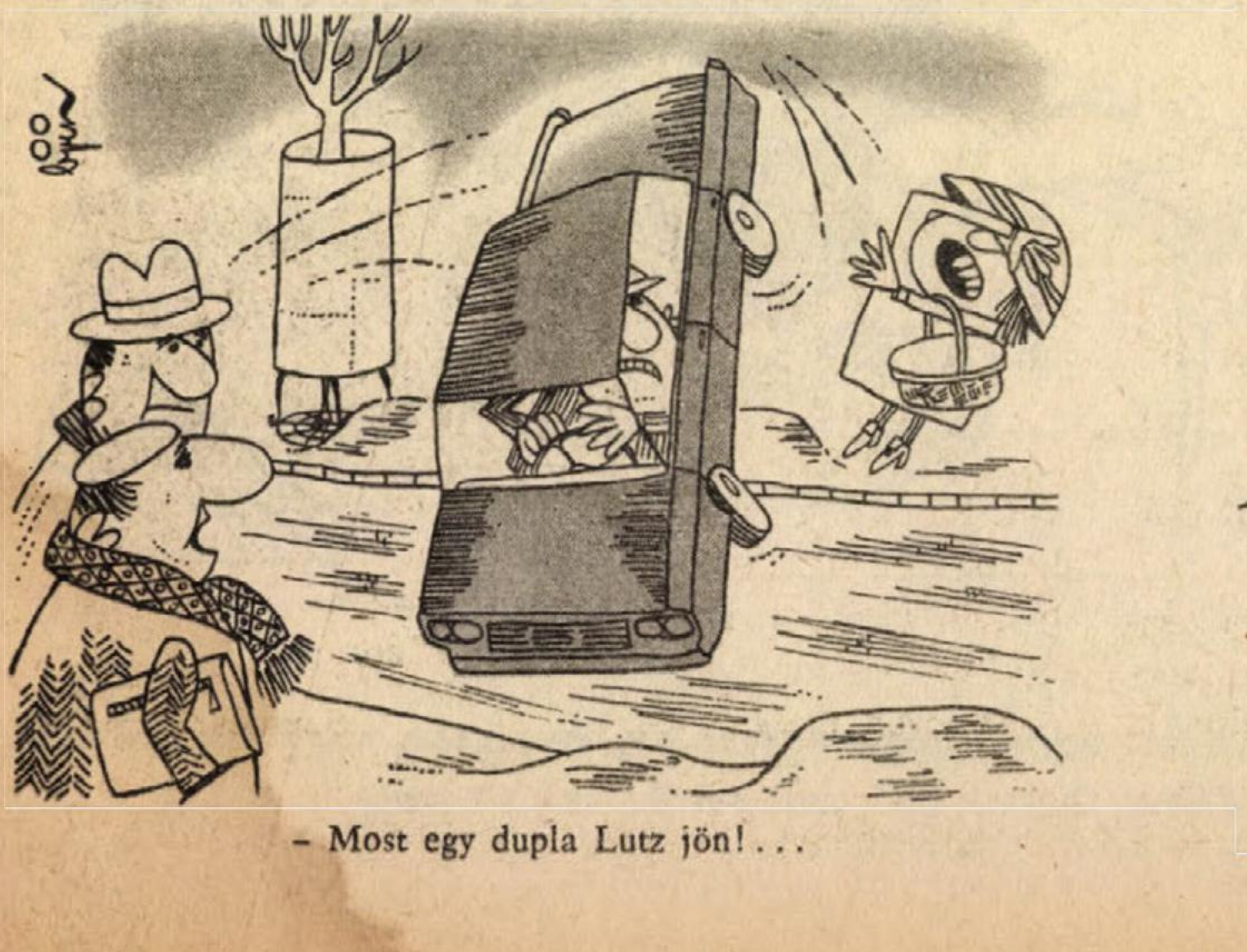
*

A körúti „Víg" eszpresszóban magamnak feketét, partneremnek egy szelet dobostortát rendelek. „Mecsoda rendelés!" – harsogja a pult mögött álló szemüveges szőke, miközben odaperdíti a tányért a 2,80-as dobostortával a felszolgáló elé.

A fekete vízízű, a dobos öregecske. Döntetlenre adom a játszmát: „Mecsoda hely!" – szólok oda távozóban a szőkének.

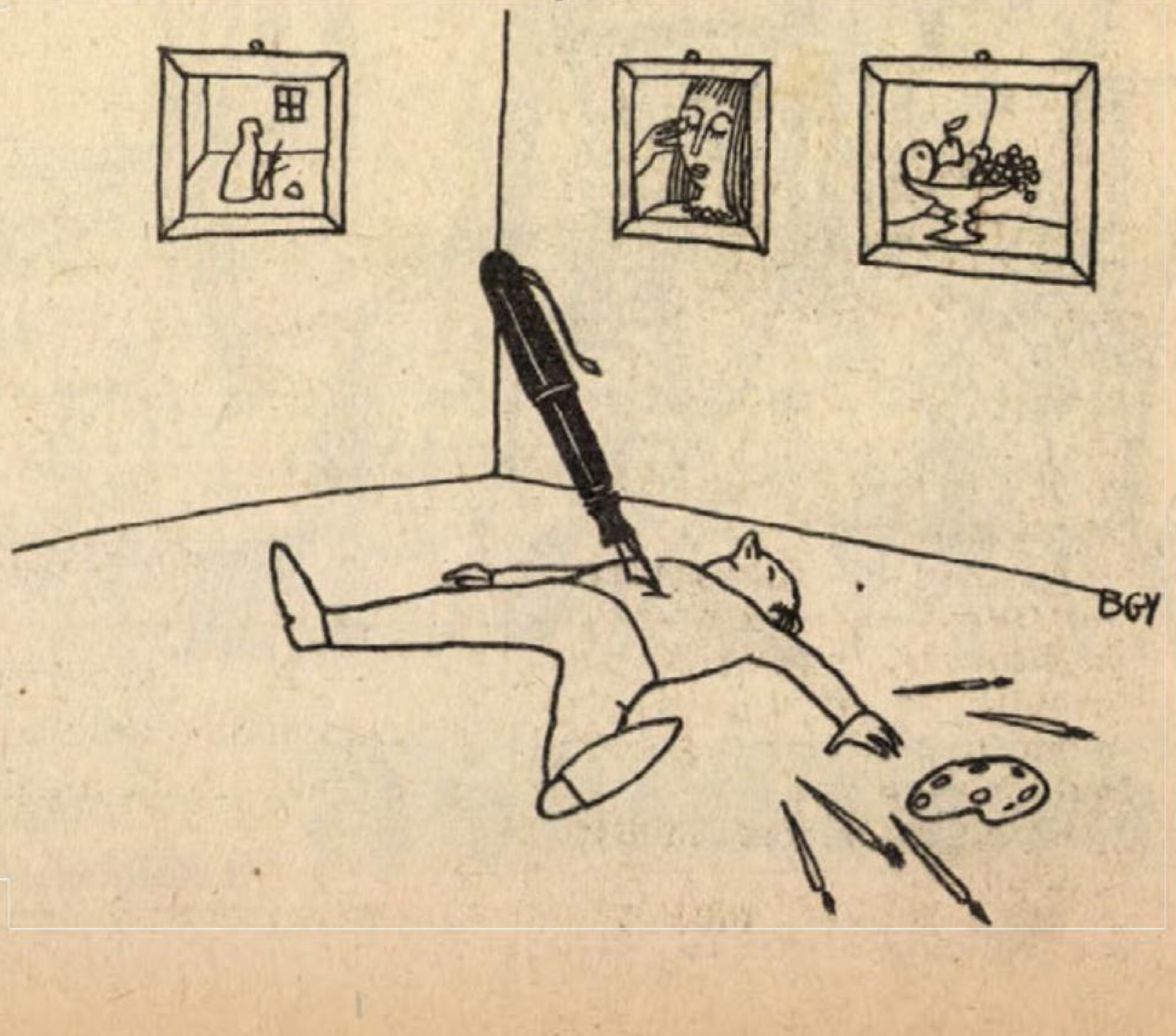
(puskás)

Csúszós úttest

– Most egy dupla Lutz jön! . . .

Kemény kritika

KIVÁLÓ RIZS

Sötét öltönyös férfiak gyülekeztek a minisztérium fogadótermében. A közeli titkárságon kávét főztek, és apró poharakba néhány csepp italt töltöttek. Tizenegy órára hirdették a kitüntetést. A délutáni lap riportere azonban máris diktálta tudósítását:

„A minisztérium úgy határozott, hogy a magyar rizstermés egy részét Kiváló Rizs címmel tünteti ki, tisztasága és érdemei elismeréséül. A kitüntetést ma adták át. Megjelentek: . . . . ."

A rizs új ruhában érkezett, és körüllibegett, hogy mindenki lássa.

— Tetszetős csomagolás — súgta az egyik sötét öltönyös férfi a másiknak.

— Teheti — súgta vissza a másik. — Magasabb lesz az ára, mint az Érdemes Rizsé. De ugye ez természetes: a Kiváló művésznek is magasabb a gázsija, mint az Érdemesnek!

Az ünnepség rövid, de szép volt. A kitüntetett válogatottan könnyes szemekkel hallgatta a méltatást: „Tisztasága, egész fejlődése példamutató". Köszönettel átvette a kitüntetést, megivott két kupica rizspálinkát, melyet valamelyik szegény külföldi rokonából főztek (az nem jut ilyen kiváló címhez!), majd autón elszállították az üzletekbe.

A vevők először morgolódtak, mert csak a magasabb árat vették észre, és nem a Kiváló címet, meg az új ruhát. De többen engedtek a rábeszélésnek, és hazavitték. Már aki eljutott vele hazáig. Az új ruha ugyanis alul pajzánul szétnyílt, sőt szakadni kezdett, és a kitüntetett rizsszemek a táskákba, meg a földre hullottak. Az új ruha ugyanis csak tetszetős volt, de nem minőségi. Az üzletekben már tippelni kezdtek: a raktárban szakad-e, vagy csak amikor a vevő hazaviszi.

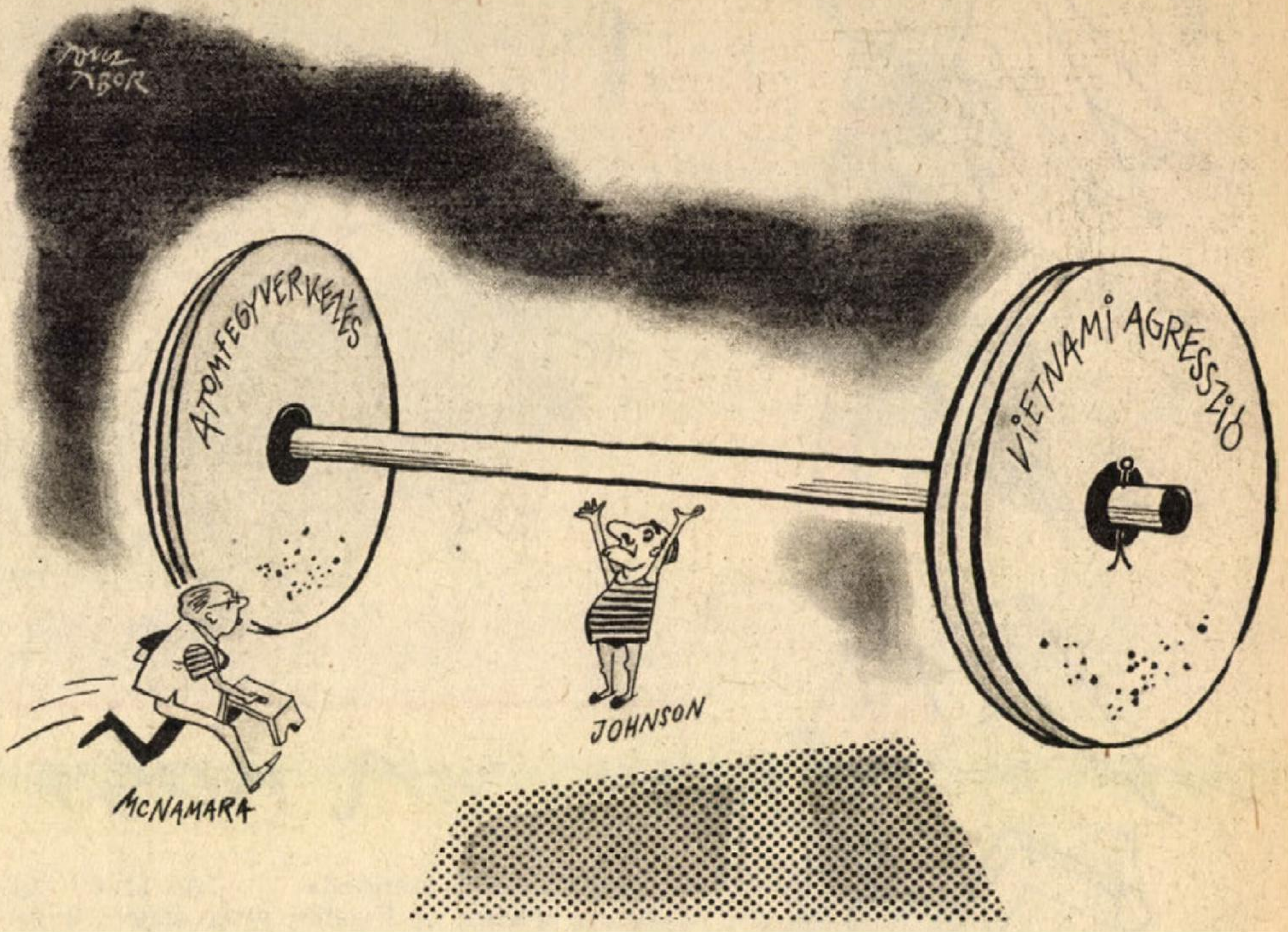
A Kiváló Rizs persze rendkívül mérges a bíráló kijelentések miatt. „Bezzeg, irigylik a kitüntetést — mondja. — Ezért piszkálnak, fúrnak."

Pedig istenuccse: magától szakad.

Földi Iván

Csúcskísérlet

Toncz Tibor rajza

KOMMENDÁLÁS

A képviselőasszony országos intézménynek a vezetője, sokat utazik itthon, külföldre, de gyakran keresi fel választóit, s azok is őt. Meghívják lakodalomba, disznótorra, komaasszonynak. Kevés férfi képviselő mondhatja el, hogy nemcsak közügyekben, hanem családi, sőt szívbéli gondjaikban is kikérik a véleményét.

Egyik község Hazafias Népfront elnöke, N. Gábor bácsi, aki házigazdaként szokta fogadni a képviselőasszonyt, egy alkalommal azt mondja:

— Ha meg nem sérteném, kommendálnék én egy férjet.

A képviselőnő meglepődött, de belement a játékba.

— Nekem, Gábor bácsi?

— A képviselőasszonynak. Derék, szorgalmas illetőt ajánlanék, meg lehet kérdezni a téesz-elnöktől is. Józan életű, jó keresetű. Takaros, négyablakos háza van, tehén az istállóban, baromfit lehet tartani. Bízhat a szavamban, nem kommendálnám, ha nem ismerném.

— De én nem értek a falusi munkához, hiszen városon születtem, gyárban dolgoztam, nem vennék hasznomat itt.

— Azt én már el nem hiszem, mert csak tud főzni a képviselőasszony. Akit meg én kommendálnék, az a tenyerén hordaná, otthont adna, megkímélné a paraszti munkától.

Az öreg nagyon belelendült, és még hosszasan részletezte pártfogoltja jó tulajdonságait, amíg a képviselőnő azt nem kérdezte:

— Mondja, Gábor bácsi, honnét gondolja, hogy nekem nincs férjem, hiszen asszonynevet viselek?

— Nem özvegy a képviselőasszony?

— Nem én. De miből gondolta, hogy az vagyok?

— Miből? Hát abból, hogy hallom a rádióból, olvasom az újságból, hogy hol itt van, hol ott van, gondolom, már csak nem járna annyit, ha férje lenne . . .

Szemes Piroska

A protekciós jégtánca

– Nagy ég! Bukott a nagybácsi!

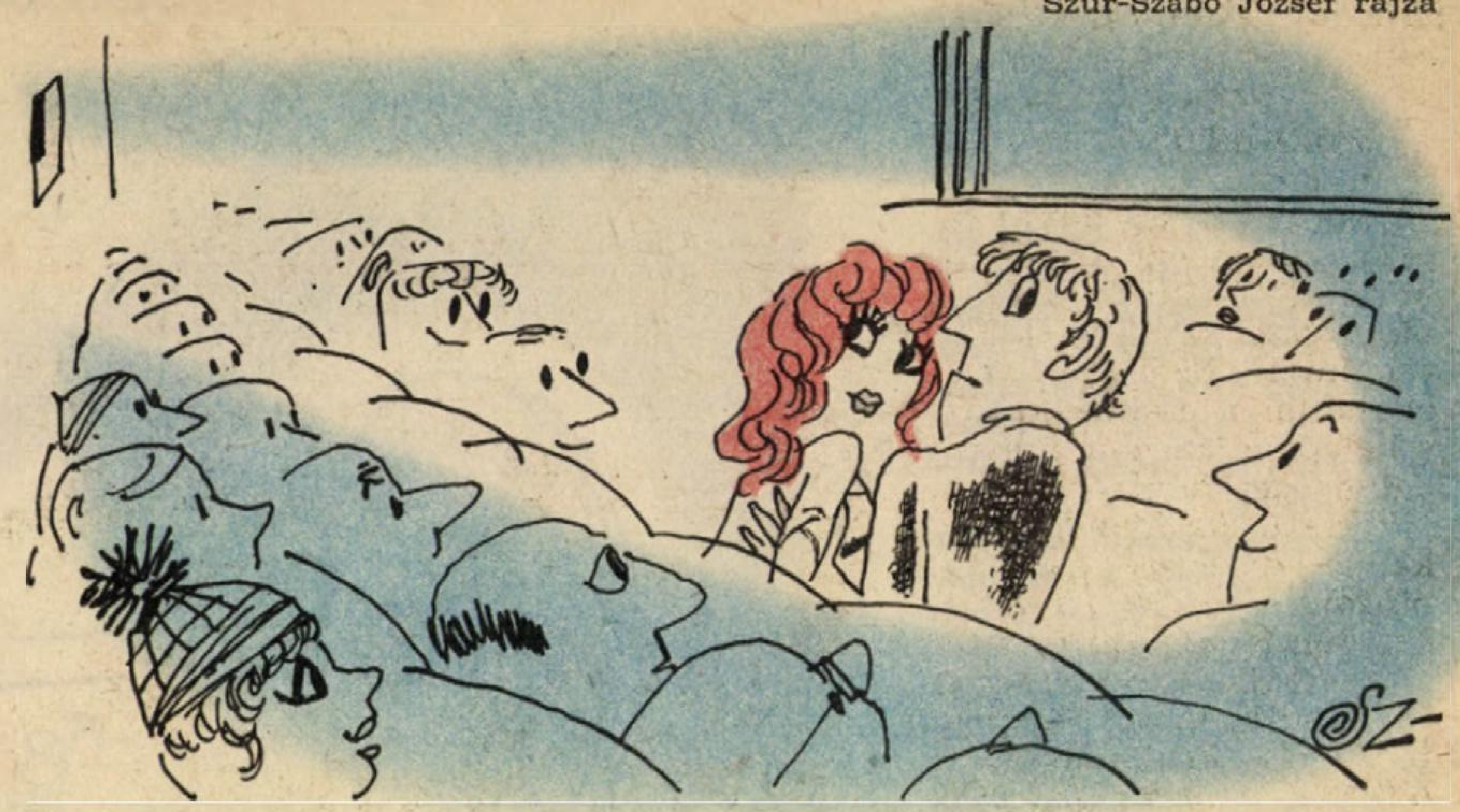
Tanulóvezető

– Ejnye, fiam, hát ezt tanultad az autóiskolában?!

Cinema verité

Szűr-Szabó József rajza

avagy csók a mozi nézőterén

A nagy titok

Egyik délután cseng odahaza a telefon. A kagylóból kissé idegenszerű, ismeretlen férfihang beszél:

– Halló, Iksz Ipszilon lakás?

– Igen.

– Itt doktor Bleim Pál. Szeretnék önnel találkozni. Magánügyben.

– Semmi akadálya. Tiszteljen meg bármelyik este a lakásomon.

– Egyedül lakik?

– Nem, a családommal.

Kínos csend. Éreztem, hogy a férfi a vonal túlsó végén keresi a megfelelő kifejezést.

– Talán jobb lenne, ha összejöhetnénk valahol négyszemközt...

– Ahogy parancsolja.

– Nem tud véletlenül egy megbízható helyet?

– De tudok véletlenül. A Hungária kávéház.

– Nem jó. Oda mások is járnak.

– Akkor találkozzunk egyik délelőtt a Népstadionban. Az olyankor teljesen üres.

– Túl közel van a város szívéhez.

Kezdtem egy kicsit ideges lenni:

– Mi a véleménye a János-hegyi kilátóról? Vagy inkább a Duna-kanyarban óhajt...

– A kilátó remek ötlet! Holnap reggel háromnegyed kilenc után öt perccel megfelel önnek?

– Üsse kő! De miről fogom felismerni?

– Az az én dolgom! – vette elejét a további kérdezősködésnek a titokzatos doktor. – A viszontlátásra!

– Magának is! – válaszoltam kissé barátságtalanul, s azzal letettem a kagylót.

Mi a fenét akarhat tőlem ez a pasas? Na, mindegy, majd megtudom.

S másnap pontosan a megbeszélt időben ott állt a János-hegyi kilátó tetején egy javakorbeli, szivacskabátos úr, széles karimájú kalappal a fején. Vastag keretes szemüvege mögül alaposan végigmustrált:

– Ön Iksz Ipszilon?

– Igen.

– Örvendek, doktor Bleim Pál. Gondolja, hogy itt nem fognak megzavarni minket?

– Akár becsületszavamat is adom rá!

A különös telefonáló szivarra gyújtott, és néhány másodpercig hangtalanul eregette a kékes karikákat, majd, miután óvatosan körülpillantva meggyőződött, hogy kettőnkön kívül senki sincs a közelben, megszólalt:

– Pernambucóból jöttem...

– Kedves hely. Már hallottam róla – mondtam kissé kényszeredetten.

Dr. Bleim kurtán felnevetett:

– Nos, a tárgyra térek. Nem emlékezteti önt ez a név valamire, hogy Palocsay Isti?

– Dehogynem. Egy régi barátomra emlékeztet, aki az ötvenes évek elején idegenbe szakadt. Mi van vele?

A jövevény a fülemhez hajolt:

– Isti azt üzeni, hogy jól van. Mindenkit szeretettel üdvözöl. Ha akar valamit üzenni a barátjának, jövő szerdán öt óra húszkor keressen fel az Állatkertben. A kanalas gémet fogom etetni barna kabátban. Mit gondol, ott nyugodtan tárgyalhatunk?

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„FILMET FORGATUNK...”

„Minden új géphez ingyen adunk egy filmtekercset!” — hirdette tavaly ősszel az OFOTÉRT reklámja. Nem tudtam ellenállni a csábításnak, s beléptem én is a filmfelvevőgép-tulajdonosok táborába. Az ajándékba kapott tekercset hamar elfilmeztem, s hiába akartam másikat venni, szeptembertől decemberig egyáltalán nem lehetett kapni. Végül decemberben, *a tél kellős közepén,* megérkezett a 15 dines film, amely kiválóan alkalmas — *a nyári felvételekhez.* Év végén olasz gyártmányú, érzékenyebb filmet is forgalomba hoztak, de azt csak pult alatt lehetett kapni. Azóta is hol van film, hol nincs. Mi lesz velünk, szegény amatőrfilmesekkel, ilyen anyagellátás mellett a nagy tavaszi-nyári szezonban?

Arra sem gondolt előre az OFOTÉRT, hogy amint nő a felvevőgépek tulajdonosainak száma, úgy növekedik az előhívandó tekercsek mennyisége is. Még télvíz idején is 8 nap alatt „hívnak”, és eléggé vitathatóan „kimosott” filmeket szolgáltatnak. Ezért elhatároztam, hogy önellátásra rendezkedem be. Vettem is egy filmhívó tankot, de ehhez egy filmvágó is kellene. Nagyon praktikus vágókat tart az OFOTÉRT — a József Attila utcai kiállítótermében. Kár, hogy az üzleteiben nem kapható!

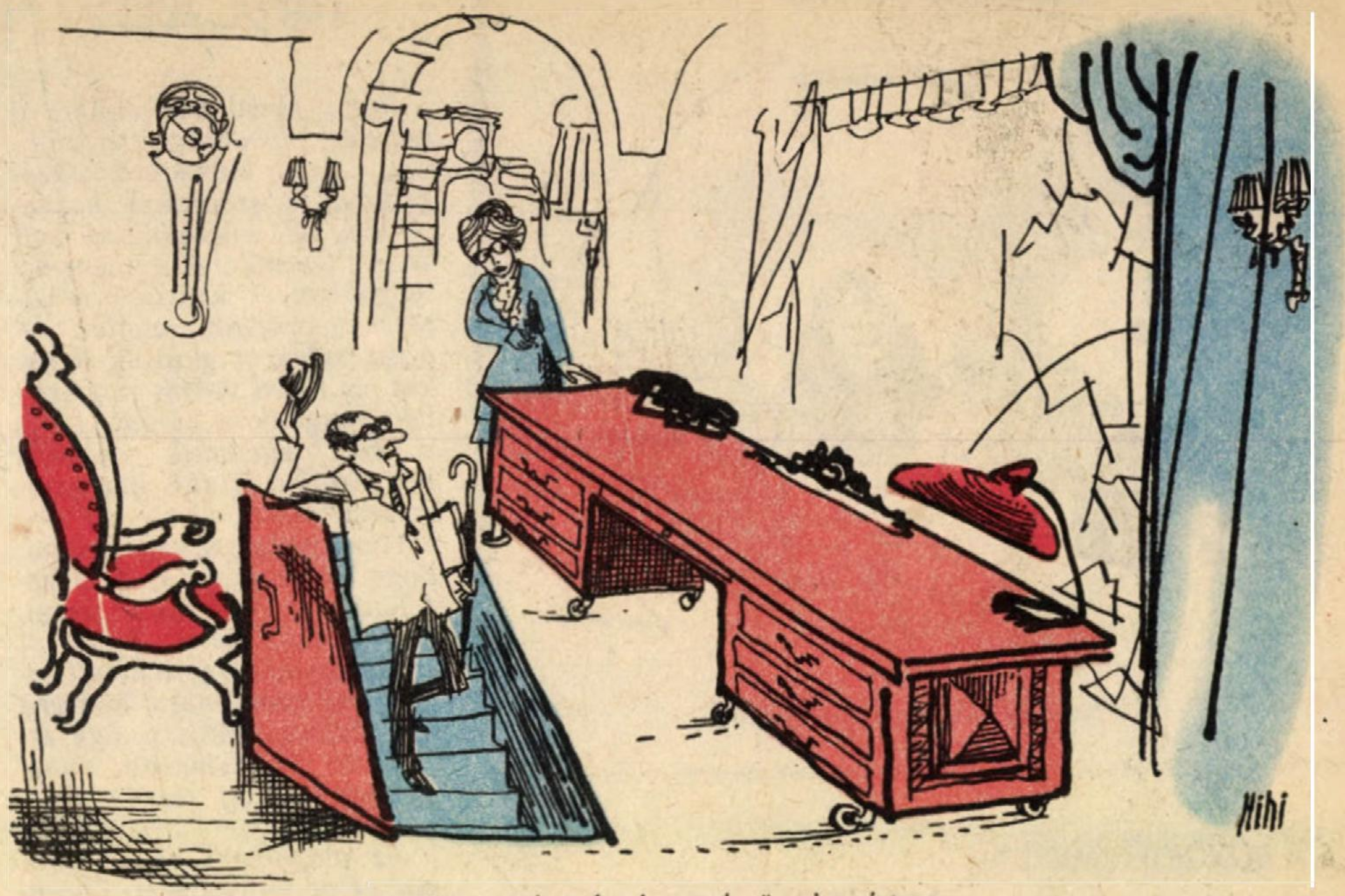
Azzal „vigasztalom” magamat: akkor sem lennék boldogabb, ha tudnék egy vágót vásárolni. Az amatőrhívás másik elengedhetetlen kelléke: az ORWO fordítós fekete-fehér előhívó vegyszersorozat szintén — „hiánycikk”.

Dr. Kubinyi András,
Bp., VIII., Baross u. 21.

Komfortos iroda

Hegedűs István rajza

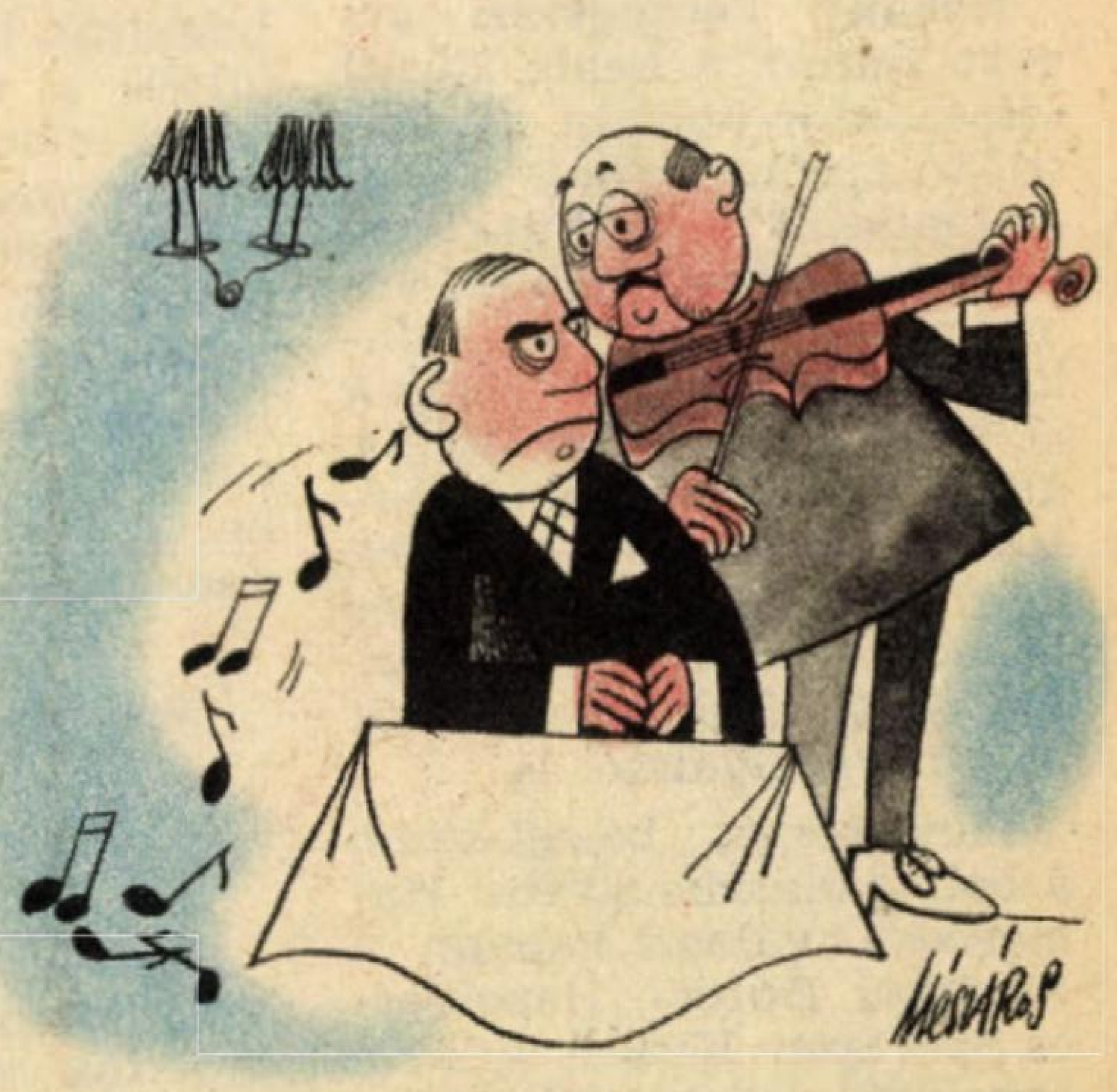
– Ha a revizorok elmentek, üzenjen értem...

Mintagyerek

– Anyu, jó hírem van! Ötösre feleltem volna, ha kihívnak!...

Reménytelen eset

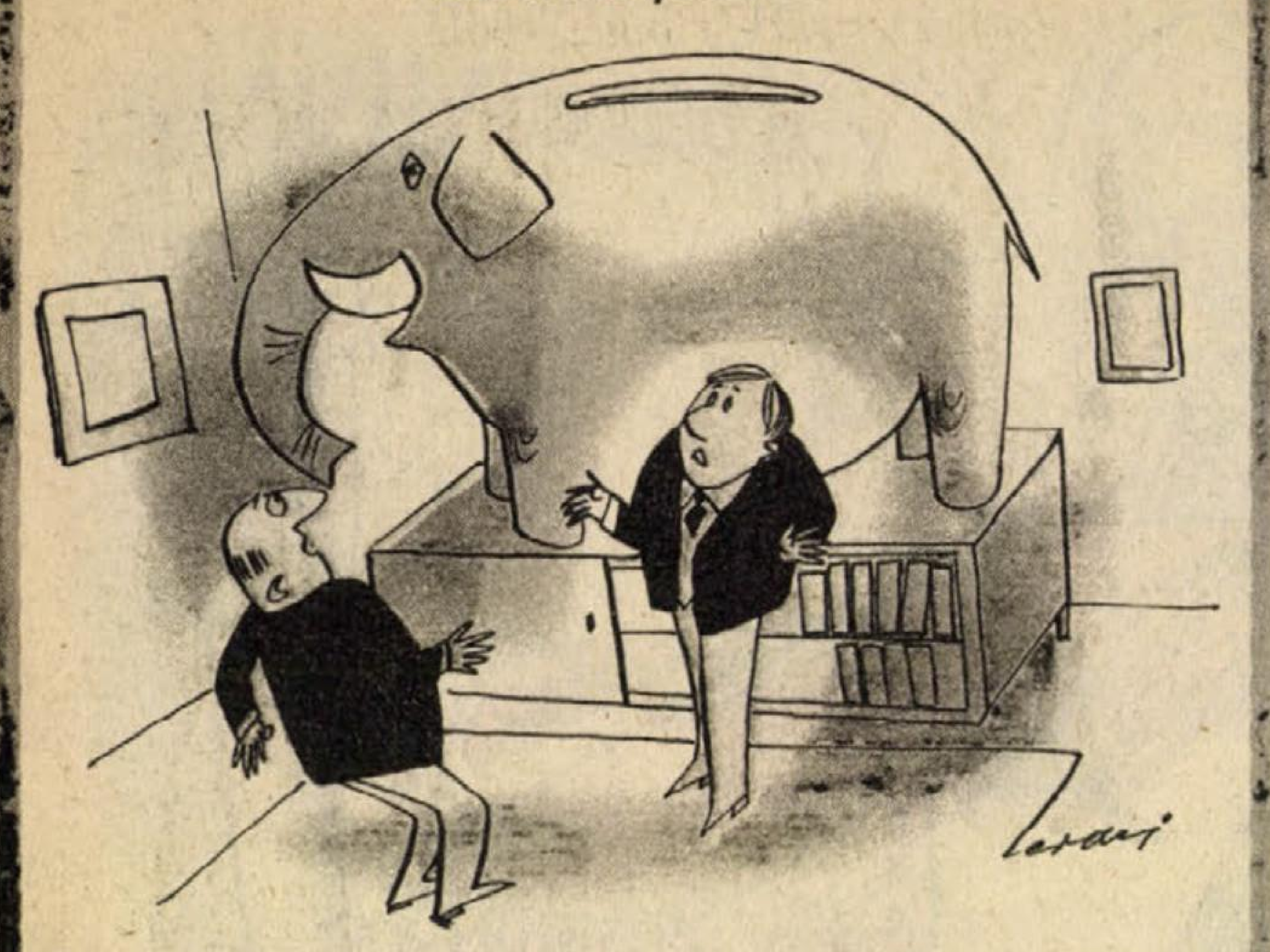

Találkahely

Pusztai Pál rajza

Takarékos família

– Ne csodálkozz, nagy a család ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÖN SZÁMLÁJÁRA MENT...

1

Néhány berendezési tárgyat vettem a Lenin körúti színesbútor-boltban. Az eladónő ajánlotta, hogy a boyszolgálattal szállíttassam haza a vásárolt holmit, ám én kijelentettem, hogy inkább tehertaxival visszük el, mert úgy olcsóbb. Mégis, mikor másnap férjem tehertaxival elment a bútorért, közölték vele, hogy már hazavitték a boyok. Így aztán fizethettük a tehertaxit is, a boyszolgálatot is.

Panaszomat bejegyeztem a bolt panaszkönyvébe. Hamarosan választ kaptam a Fővárosi Bútor-, Hangszer- és Sportszer Kisker. V. központjától. Elismerték panaszom jogosságát, és elnézést kértek a „kellemetlenségért". Arról viszont egy szó sem esett a levélben, hogy az ő hibájukból származó fölösleges kiadásainkat megtérítik. Pedig az lenne az elintézés korrekt módja!

Vagy nem így tartják a kereskedelmi „illemszabályok"?

Garamvölgyi Lászlóné,
Bp., XIII., Pozsonyi út 54.

2

A „Budai Villany- és Rádiószerelők Ktsz" elvállalta villanyboylerünk megjavítását. Rögtön be is kellett fizetnünk 20 forint előleget. Miután hiába vártunk a szerelőkre, kétszer is elmentünk reklamálni a rendelést felvevő irodába. Először még biztattak bennünket, másodszor viszont kijelentették, hogy mégsem vállalják a munkát. A befizetett előleget majd visszaküldik postán, mondották. Azóta már több mint egy hónap telt el — a pénz még sehol.

Nem azért a húsz forintért — de nem szeretjük, ha a saját költségünkön packáznak velünk!

Papp Endre,
Bp., XI., Fehérvári út 21/a.

3

Vállalatunk minden évben sok utánvétes küldeményt ad postára, ajánlottan. Annak rendje és módja szerint lerójuk mindig a posta által előírt illetéket. A posta ezért vállalja, hogy a küldeményt kézbesíti, beszedi az utánvételezett összeget, és azt vállalatunk egyszámlájára átutalja. A múlt évben két ilyen küldemény ellenértéke nem jelentkezett számlánkon. Nyomoztattunk utána, s kitűnt, hogy mindkét esetben a posta követte el a hibát, mert a küldeményt az utánvételezett összeg beszedése nélkül kézbesítette. Utánjárásunkra a pénzt megkaptuk, de tételenként 2 forintot le kellett rónunk bélyegben, a posta javára. Lám, a Magyar Posta is ügyfeleivel fizetteti meg a saját tévedését!

Faluba Zoltán,
Bp., II., Nagybányai u. 43.

TÁVBESZÉLŐ MÉRKŐZÉS...

Régi, fájdalmas sérelme a magyar labdarúgó-csapatoknak, hogy kupakötelezettségeiknek a számukra kedvezőtlen, téli hónapokban kell eleget tenniük. A nyugati országokban – kedvező időjárási viszonyok mellett – egész télen át gyúrják a havat, és délen vidám napfényben kergetik a labdát, tehát a mi csapataink számára kedvezőtlen a téli kényszerszünet.

Nem vádolhat senki azzal, hogy Csáky szalmájaként kezelem a magyar futball ügyét, fényes nappalokon keresztül ébren maradva törtem a fejemet egy számunkra kedvező megoldáson. Miután úgy érzem, ez most sikerült, elméletemet ezúton teszem közkinccsé.

Az alapötletet egy havannai példa szolgáltatta. Idestova már egy esztendeje annak, hogy az amerikai hatóságok nem adtak kiutazási engedélyt Bobby Fisher sakkmesterüknek, hogy részt vehessen a kubai nemzetközi versenyen. A sport baráti szelleme és egy jó ötlet, mégis rajthoz segítette Fishert. Az amerikai sakkszövetség székházából naponta, telefonon keresztül adta le lépéseit ellenfeleinek, és 4–5 órai telefonálás után már el is dőlt egy-egy mérkőzés. Eredményeit beszámították a mezőnybe, és második lett a versenyen.

Hát akkor – támadt fel bennem parancsolóan a kérdés –, miért ne lehetne a februári csípős hidegre kiírt Ferencváros–Eintracht Frankfurt mérkőzést is telefonon keresztül, jól fűtött klubszobákból lebonyolítani? A Fradi részéről, mondjuk, Albert, a frankfurti csapat megbízásából Juszufi hátvéd foglalna helyet a készülékek mellett. Egy másik készüléknél ülő bíró megejti a sorsolást, és Albert indíthatná a labdát.

Világhírű középcsatárunk kényelmesen hátradől foteljében, rágyújt egy illatos cigarettára, majd megszólal:

– Jobbra, Vargának adom a labdát, aki hátrapöccinti jobbfedezetünknek. Ő egyből a szélsőnk elé tálal, aki...

– Ein Moment – szólna közbe a jugoszláv származású hátvéd, miközben békésen szürcsölné coca-coláját. – A vak is látja, hogy szélsőjük ordító leshelyzetben kapta a labdát. Így szabadrúgást kapok, a labda a jókor érkező centerünk elé perdül, aki...

– Aki mellé rúgja a labdát... – veszi át a szót higgadtan Albert, miközben kedvenc vizslája füle tövét vakargatja. – Mátrai szereli ellenfelét, engem szöktet középen, én kicselezem a védelmet... Igen, kisasszony, még beszélünk... Szóval kicselezem a védelmet, elfektetem a kapust is, lövök... Góól!... 1 : 0! Halló, mi az, megszakadt a vonal? Halló! Most meg mással beszél jelzést ad. Na végre! Juszufi? 1 : 0-ra vezetünk! Micsoda?! Görömpő lakás? Bocsánat.

Persze, az első időkben még becsúszhatnak kisebb technikai hibák, de gondoljunk arra, hogy nemcsak zimankós télben, hanem tikkasztó kánikulában is milyen kényelmesen játszhatják majd a mérkőzéseket, megtakaríthatjuk a borsos utazási költségeket, egy-egy mérkőzés unalmasabb jeleneteit, bosszantó hibáit, és a másnapi sajtó mindig szép tálalásban hozná az eredményeket.

Tudom, hogy az újításokat az ellenzők gúnyja, a bizalmatlanság légköre fogadja, de én a magyar futball érdekében cselekedtem. Az utókor engem fog igazolni!

Tardos Péter

Jogos büszkeség

– Látod, öregem? Itt megy a legújabb típusú locsolóautónk!

MISKOLCI KALANDOK

Nem azért mondom, de az utóbbi időben határozott balszerencse üldöz, ha Miskolcra utazom. Sőt! Most legutóbb például egy egész csokorra valót tartogatott számomra kalandokból a város.

Kezdődött a dolog azzal, hogy 40 percig vártam taxira, ám nem bántam meg, mert kárpótlásul a várakozásért remek „anyagot" kaptam a gépkocsivezetőtől.

— Arról van szó, uram, — magyarázta a gépkocsivezetőm —, hogy a vállalatunk újított. Ez anynyit jelent, hogy a jövőben nem jöhetünk le a pályaudvarra, holott ez az utasoknak is jó volna, meg nekünk is. Tudja: az, hogy én most itt vagyok — tiszta véletlen... Mert ha nem hozok ide valakit, ott állnék üresen a piactérnél, ahol egymásba ér a sárhányónk...

Másnap a Rácz-cukrászda asztalánál ültem, és várakoztam egy gesztenyepürére. Gondoltam, feketét majd a nemrég épült Avasi kilátó presszójában iszom, emlékszem, agyondicsérték a nyáron.

— Pürét tetszett kérni? — ébresztett fel álmomból egy kedves

felszolgáló. — Jaj, uram, az már nincsen!

— De hiszen még csak 9 óra van — vetettem közbe.

— Nem úgy nincsen. Hanem egyáltalán. Mi már nem tartunk. Tetszik tudni: a gesztenye téli cikk. Most pedig lassan tavasz lesz...

A kilátó presszóját érkezésem pillanatában már vagy ötvenen szaglászták körbe, körbe, hiába. Egy környékbeli felvilágosított mindannyiunkat: ne is várjunk tovább, télen ugyanis zárva van. Igaz — mondta elmerengve —, érdeklődés ilyenkor is volna, fűtés azonban nincsen.

Hanem délután azért mégis vidáman várakoztam a vonatra, és ezt egy bűbájos büfés kislánynak köszönhettem.

— A III. osztályú büfében, azt hiszem, tetszik kapni forralt bort — mondta édesen. — Látom, fázni tetszik. Azt tessék inni: biztos jót fog tenni...

— Köszönöm — rebegtem meghatottan. Lám, vannak még nemes, önzetlen szívek, gondoltam eltűnődve, miközben a harmadosztályú büféhez sétáltam.

Ám a büfé — ó, irgalom atyja, ne hagyj el — számomra zárva volt. Azazhogy... nem is a büfé. A pénztár. Váltás miatt. És éppen fél óráig. Vagyis akkor nyitott újra, amikor én már a vonaton ültem.

Nagymarosi László

Rajz a „New York Herald Tribune"-ból

– Kipucolhatom a cipőjét, bácsi?

Koholt vád

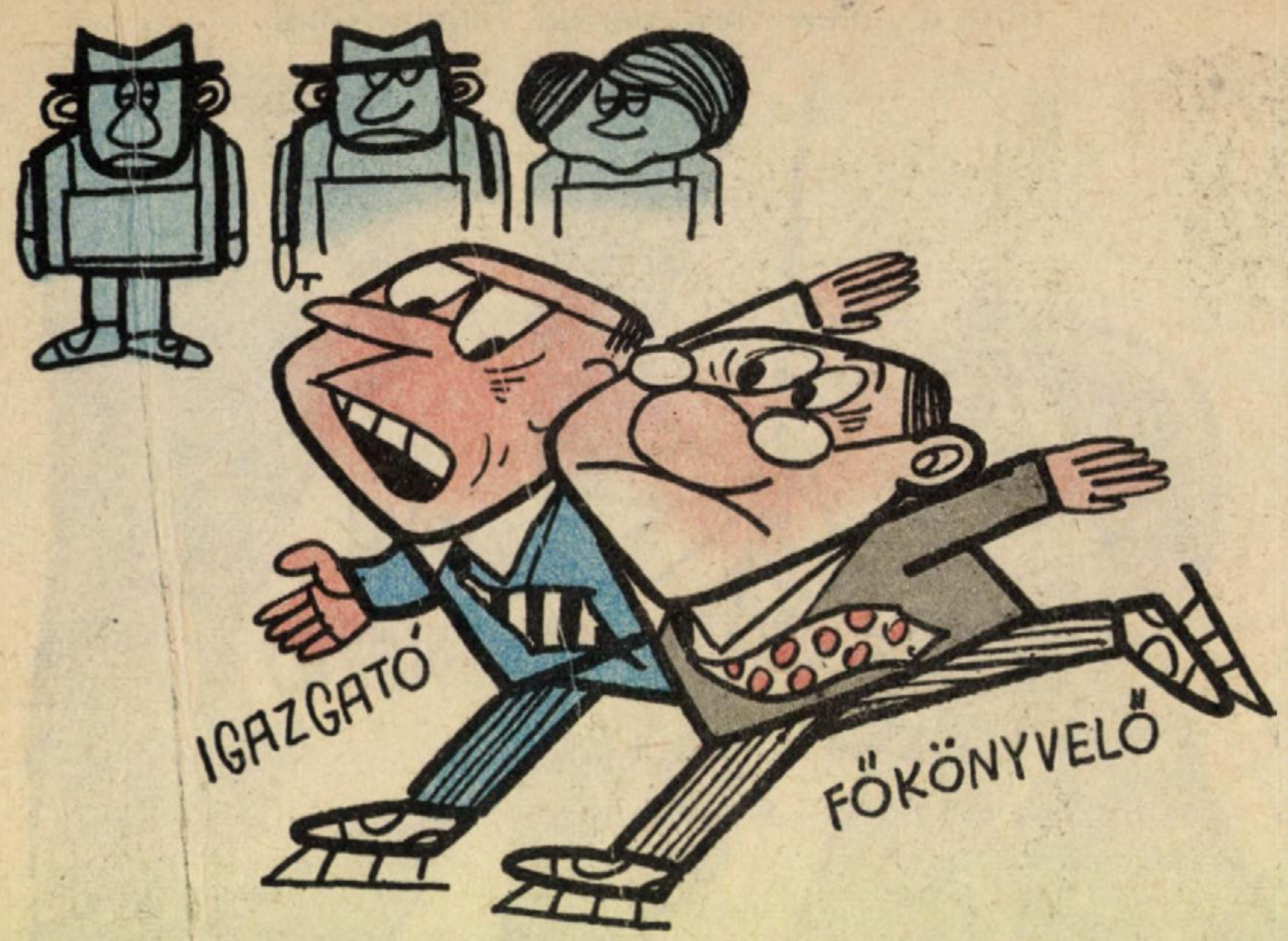
Endrődi István rajza

– Csalt a csibész, alágyújtóst használt!

Műkorcsolya-bajnokság

Fülöp György rajza

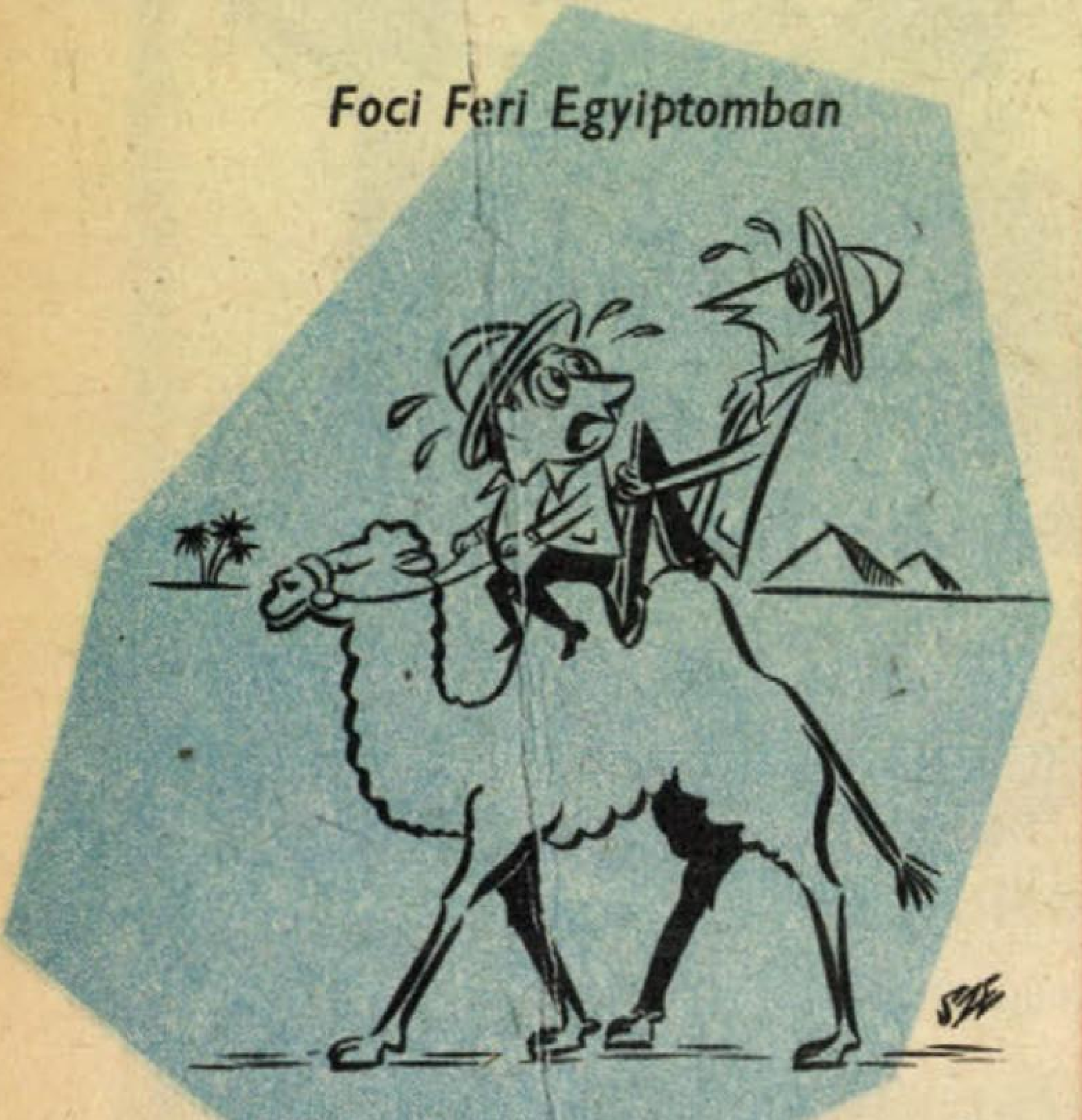
– Igyekezzünk együttműködni, kollégám, mert különben még helyezést sem kapunk...

Mini-bútor

– Megint elgurultak valahova a fotelek!

Foci Feri Egyiptomban

– Milyen messzire kell utaznia az embernek, hogy lássa a Fradit!

Nagyzási hóbort

Hallható látnivaló

Nem akarok semmi rosszat mondani Shakespeare-ről, igazán figyelemre méltó színdarabokat írt, de egyik műve sem volt rádiószerű. A tévészerűséggel még úgyahogy törődött, de arra nem gondolt, hogy mi lesz, ha rádión közvetítik a színdarabjait, és a sokmilliós hallgatóságnak szavakból és zajokból kell kikövetkeztetnie, hogy mi történik a színpadon. Szerencsére a rádiós művészet megtalálta a megoldást, s külön erre a célra közvetítésvezetőt rendszeresítettek, aki előadás közben elsuttogja a hallgatók számára a legfontosabb látnivalókat. Így aztán semmi panasza nem lehet a rádiózónak, amikor például az Othello legdrámaibb részletének közvetítését így hallhatja:

DESDEMONA: Ölj meg holnap! Hadd éljek reggelig...

KÖZVETÍTŐ *(súgva)*: Desdemona láthatóan rossz hangulatban van... ijedt arcot vág... jobb kezét védőleg emeli az arca elé, de látszik rajta, hogy nem sok jót néz ki az egész dologból...

OTHELLO: Ha húzod...

KÖZVETÍTŐ: Othello ingerülten közeledik... nagyon mérges... nyoma sincs rajta a házastársi gyengédségnek... ellene van Desdemonának... ki van borulva... most előrehajol...

DESDEMONA: Egy félórát...

KÖZVETÍTŐ: Desdemona féloldalt tartja a fejét... most kinyitja a száját... nyelvével izgatottan megnedvesíti az ajkát... határozottan ideges...

OTHELLO: Döntöttem, nincs halasztás!

KÖZVETÍTŐ: Othello egész este nem vágott ilyen ádáz arcot... ez az ember mindenre képes... összeráncolja a szemöldökét... Desdemona hátradől az ágyon... majdnem kificamodik a dereka... az ágy már nagyon rendetlen, lecsúszott a takaró...

DESDEMONA: Engedj időt, csak egy imára!

KÖZVETÍTŐ: Othello félelmetesen vicsorít... most felemeli mindkét kezét... a balt egy kicsit magasabbra, mint a jobbot...

OTHELLO: Késő!

KÖZVETÍTŐ: Desdemona aggódva néz... nem szereti ezt az egészet... Othello most... most a tőrét... egy pillanat, nem látok jól, csak egy gyertya ég Desdemona ágya mellett... nem, nincs tőr... úgy látszik, inkább megfojtja... juj, de rémes... Othello két kezével megfogja Desdemona torkát... ezt én már nézni sem tudom...

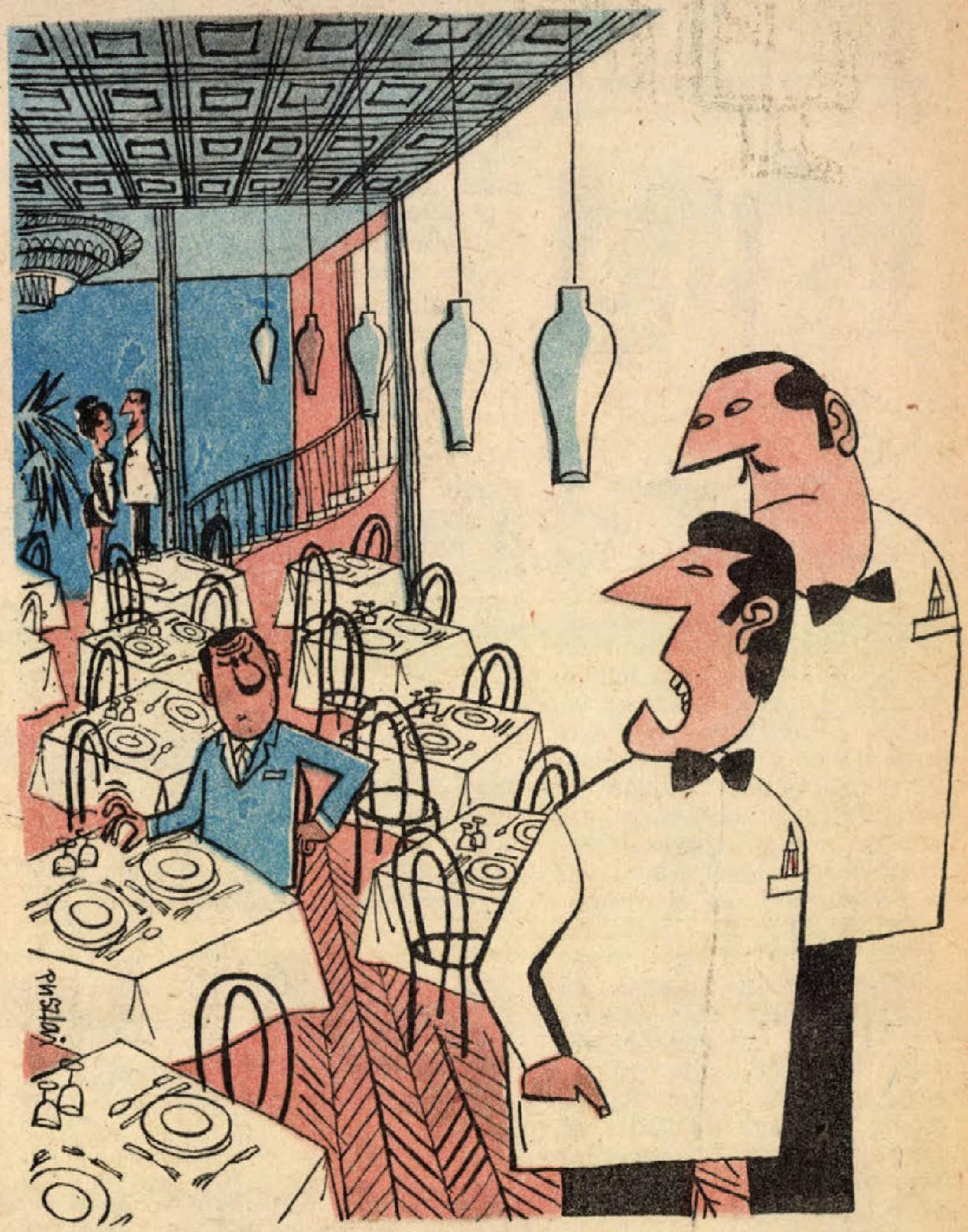
A rádióhallgató pedig megnyugodva veheti tudomásul, hogy egyrészt megkímélik a szörnyű látványtól, másrészt, hogy mégsem fölösleges a képzelő ereje.

Feleki László

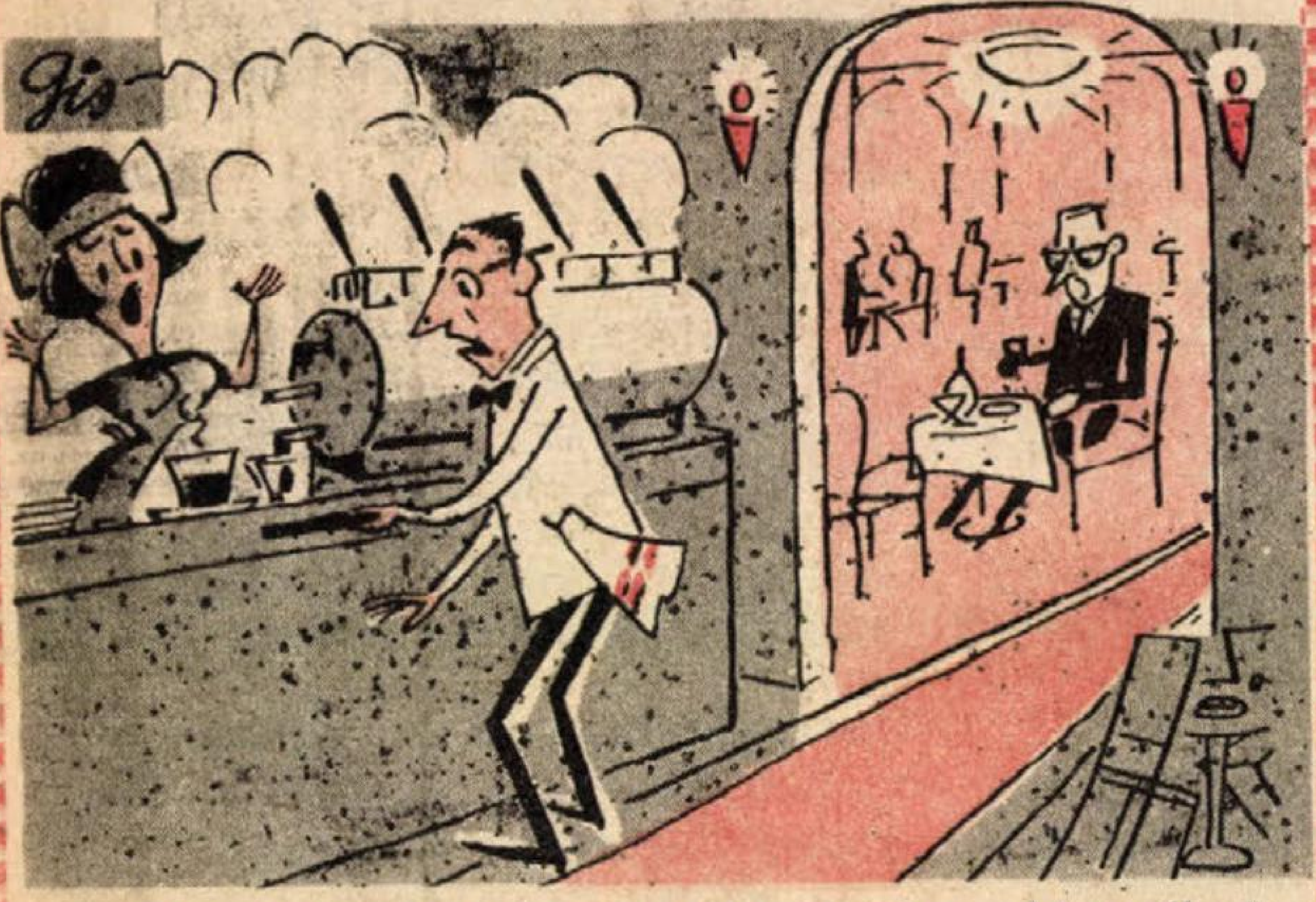
HALLÓ, FŐÚR!

NYUGTATÓ A VENDÉGNEK

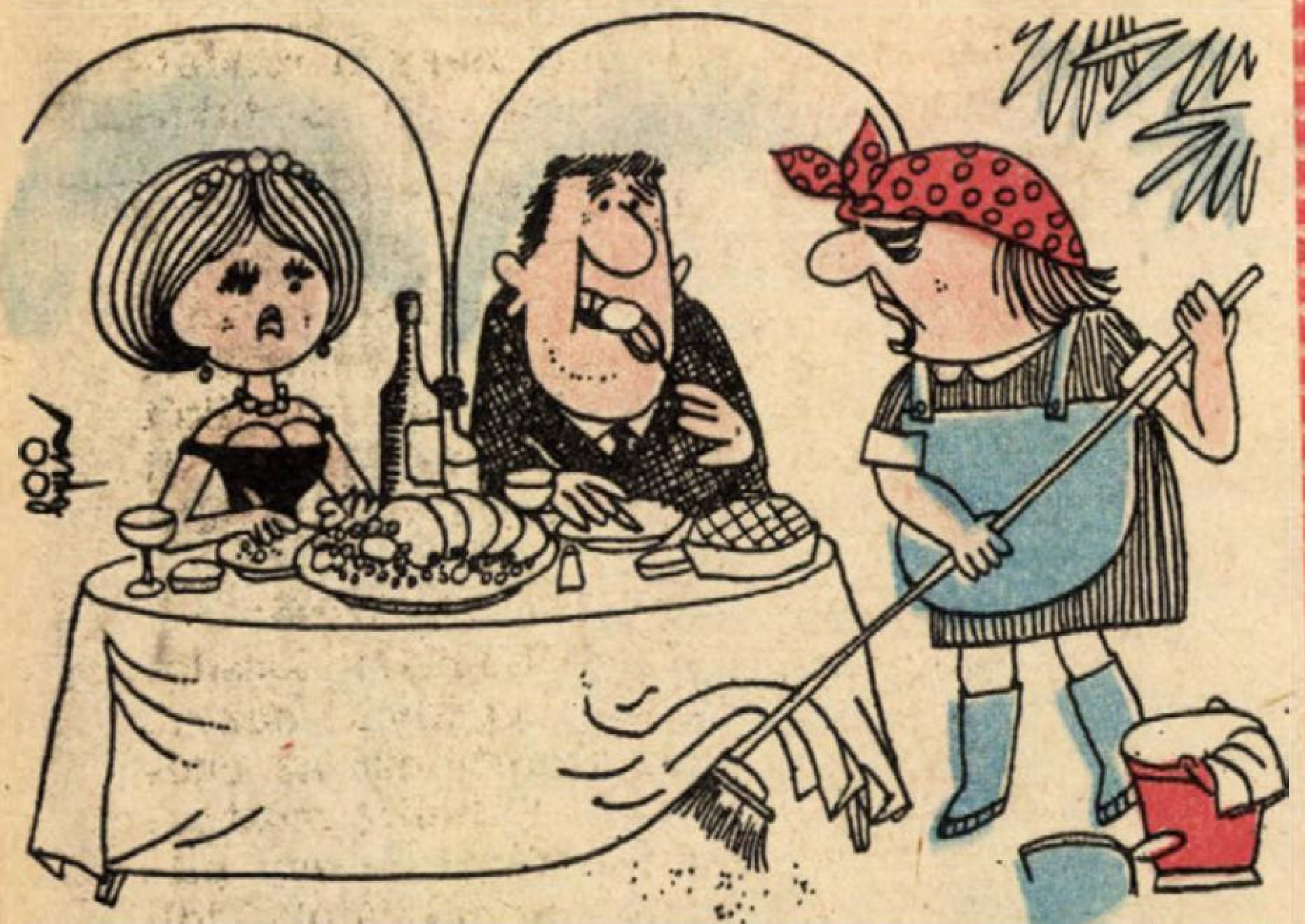
Pincér: Addig örüljön, amíg nem hozok semmit . . .

BOSSZÚSÁG

– Ez a jó kávé? Akkor én a gyengét vittem ki az ellenőrnek? . . .

TISZTA HELY

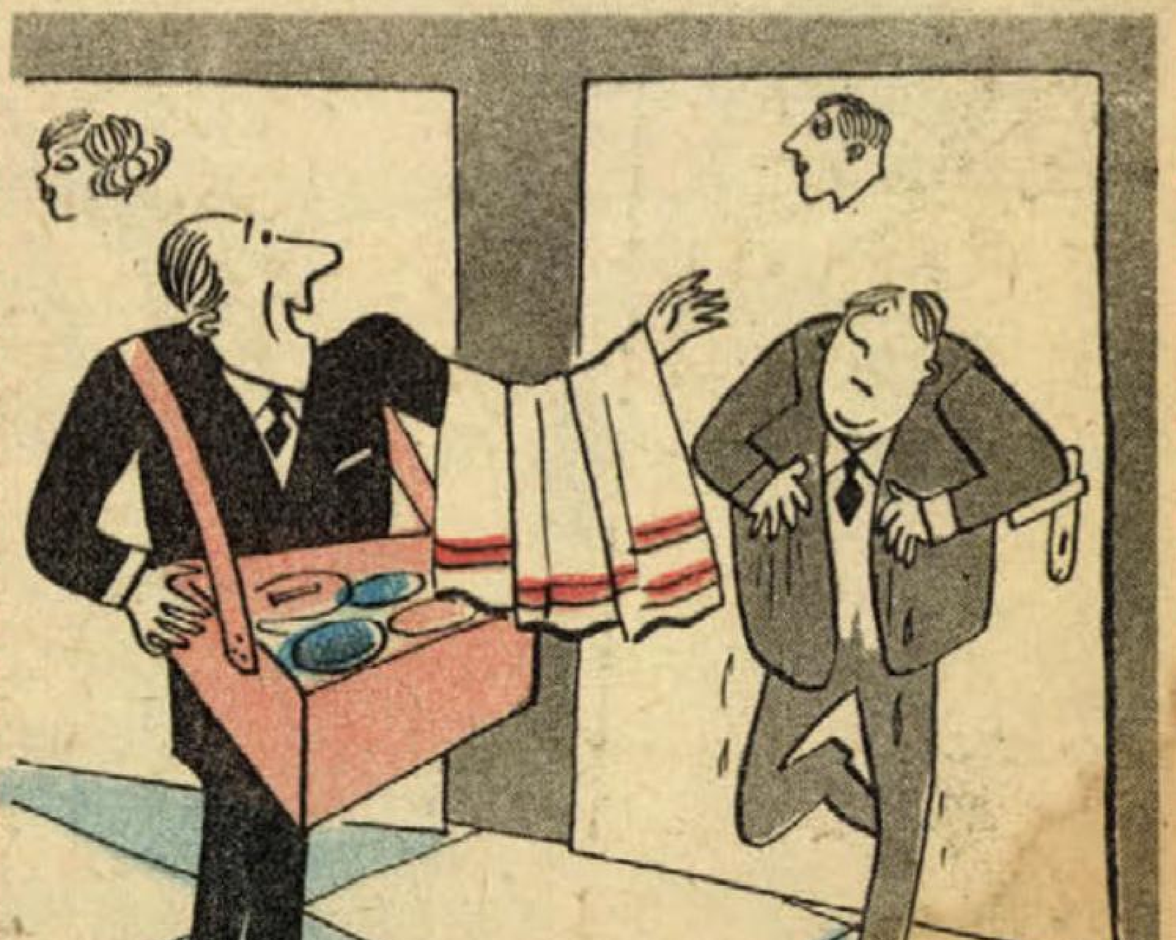
– Emeljék fel a lábukat, így nem tudok az asztal alatt söpörni! . . .

RÉVÜS KÁVÉHÁZ

– Az egyik táncosnő helyett vegyenek fel egy takarítónőt!

ÉLELMES MASZEK

– Szappant, törülközőt jutányos áron!

PESTI DEKAMERON

GYANAKVÓ ASSZONYKA

(Egy feleség a férje táskájában turkál a saját kárára)

Élt a Józsefvárosban egy házaspár, bizonyos Kompóti-Kovács Kund nevezetű könnyűbúvár, Kinga nevű, kerek arcú és nyugtalan feleségével. Az asszony pedig

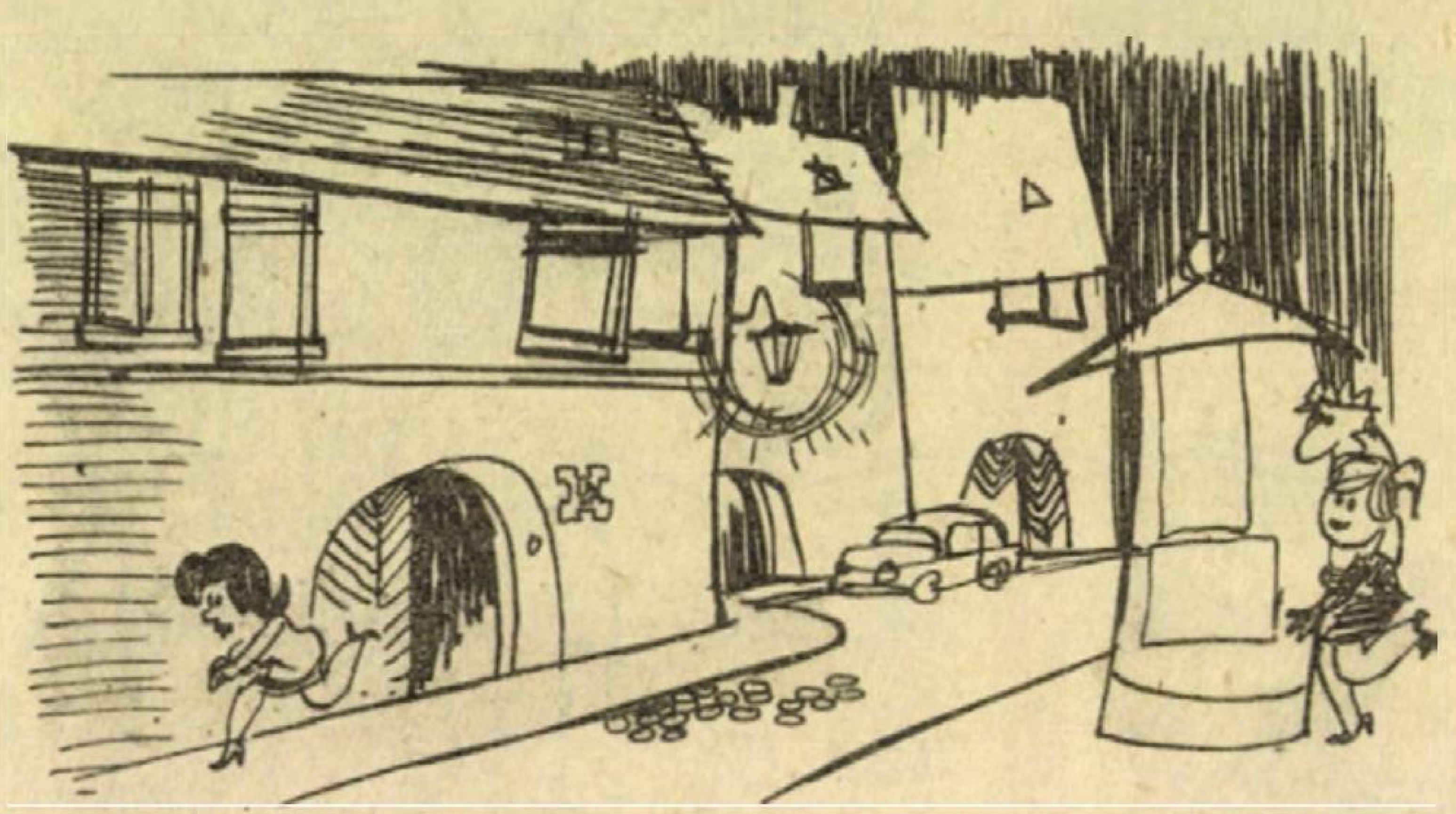

a házasságuk hatodik évében erősen féltékenykedni kezdett a férjére, mivelhogy a férfi erre semmi okot nem szolgáltatott, és ezt a körülményt Kinga gyanúsnak találta. Ennélfogva naphosszszat titkon a férje zsebeiben és a táskájában kutatott, és elég volt egy autóbuszjegyet találni a férje nagykabátjában, hogy máris odalegyen az izgalomtól és a megrökönyödéstől. És hajnalig gyötörte a férjét azzal, hogy merre járt a busszal, és hogy kettesben volt valakivel, kinek autóbuszbérlete van, és ezért nem találta meg a másik jegyet. Kinga pedig ilyenkor dúlt-fúlt és fenyegetődzött az elgyötört férj oldalán, és mindannyiszor hangoztatta, mondván:

— Azt hiszed, hogy ostobának tarthatsz! Ismerem a barátnőimet és a férjüket is, és tudom, hogy hat évi házasság után min jár valamennyinek az esze. Talán éppen te lennél másmilyen, mint azok? Csakhogy te, úgy látszik, ravaszabb vagy a többi cimboráidnál, de engem nem lehet átverni!

Kinga asszony pedig addig mondá az urának, hogy miként gondolkoznak a többi férfiak, míg Kund így szólt magához:

— Csakugyan miért is lennék én más fából faragva, mint a hozzám hasonló nős férfiak? Az én Kingám veszekedései mégsem voltak hiábavalóak, máris érzem, hogy mennyire okosan beszélt az asszony.

És miután körülnézett, talált is magának egy vidám gondolkodású, és egészen fiatalon elvált asszonyt, akivel néhány merülést végzett az éjszakában, egy napon pedig így szólt hozzá:

— Nem fogunk most már estéről estére szárazon fickándozni mindenféle éttermekben, mint a partra vetett hal, hanem, ha már kifogtalak magamnak, keresek hozzád utólag egy jó kis hálót. És már meg is van a tervem hozzá, hogy a tulajdon lakásom hálójában láthassalak vendégül, melyhez az én gyanakvó asszonykám fog hozzásegíteni. Ezért írjad csak, amit mondok.

És menten megfogalmazott néhány sort egy papirosra, melyet — mintha csak gondatlanságból hagyta volna ott — a táskájában felejtett. A levél pedig így szólt:

„Nyulam, tücsköm! Vártam az értesítésedet! Szerdán, az utolsó busszal várlak a holt Duna-ágban, a Búvár-üdülő előtt! Csaó, nagy halam!"

Azzal pedig a férfi komótosan hazasétált, és miközben leheveredett egy kissé, fél szemével elégedetten látta, hogy Kinga asszony sebtiben átforgatja a ruhája zsebeit, majd a táskájában kezd búvárkodni. A férfi pedig most már oda sem figyelt, hanem egy órai szundikálás után álmos hangon így szólt a feleségéhez:

— Azért aludtam egy keveset, mert alighanem késő éjszakáig fogok ma dolgozni a Dunán, egy sürgős műszaki felderítésen.

Az asszony pedig nyugalmat erőltetve magára, így felelt erre:

— Menj el csak, és végezzed a dolgodat.

Búvár Kund erre elköszönt tőle, és egyenesen a szemközti eszpresszóba sietett, hová a vidám fiatalasszonyt is rendelte, és ahonnan szemmel tarthatta lakóházának kapuját. És nem sok idő múlva a felesége viharzott ki a kapun, Kund pedig erre elégedetten így szólt:

— Mehetünk haza, szívem. Az én feleségem most indult el a holt Duna-ághoz, hogy még az utolsó busz előtt odaérjen, és ahonnan már csak reggel kap közlekedést visszafelé.

Hajnal előtt pedig a férfi elbocsátotta szerelmét, és a karosszékbe roskadva, mint akit az éjszaka erősen megviselt, várt Kinga belépésére. Mikor pedig az asszony sápadtan megérkezett, a férfi vádoló keserűséggel, ahogyan csak a feleségétől tanulta, így szólt hozzá:

— Te gonosz, csalfa aszszony! Hát abban a hiszemben voltál, hogy dolgozom egész éjszaka!? És máris elsiettél, tudom is én hová! Hát ezért játszottad meg a féltékenyt, hogy eltereld a gyanút magadról!?

Kinga pedig felelet helyett egy gyűrött cédulát húzott elő a zsebéből, és a férfinak felmutatva azt mondta:

— Ezt az üzenetet találtam a táskádban!

A férfi erre megnézte, és kacagva így szólt:

— Hiszen ezt a kollégámnak írták, az Oszkárnak! Te mondtad róla, hogy hatéves házas, és tudod róla te is, hogy merre jár a tilosban!

Az asszony pedig így felelt erre:

— Feküdjünk le, és ne beszéljünk erről tovább. Halálosan ki vagyok merülve.

Búvár Kund azonban mégis gyorsabban elaludt, mint hűséges arája, Kund Kinga.

Somogyi Pál

A tanácsadó

– Először jól nézd meg, kit húzol ki . . .

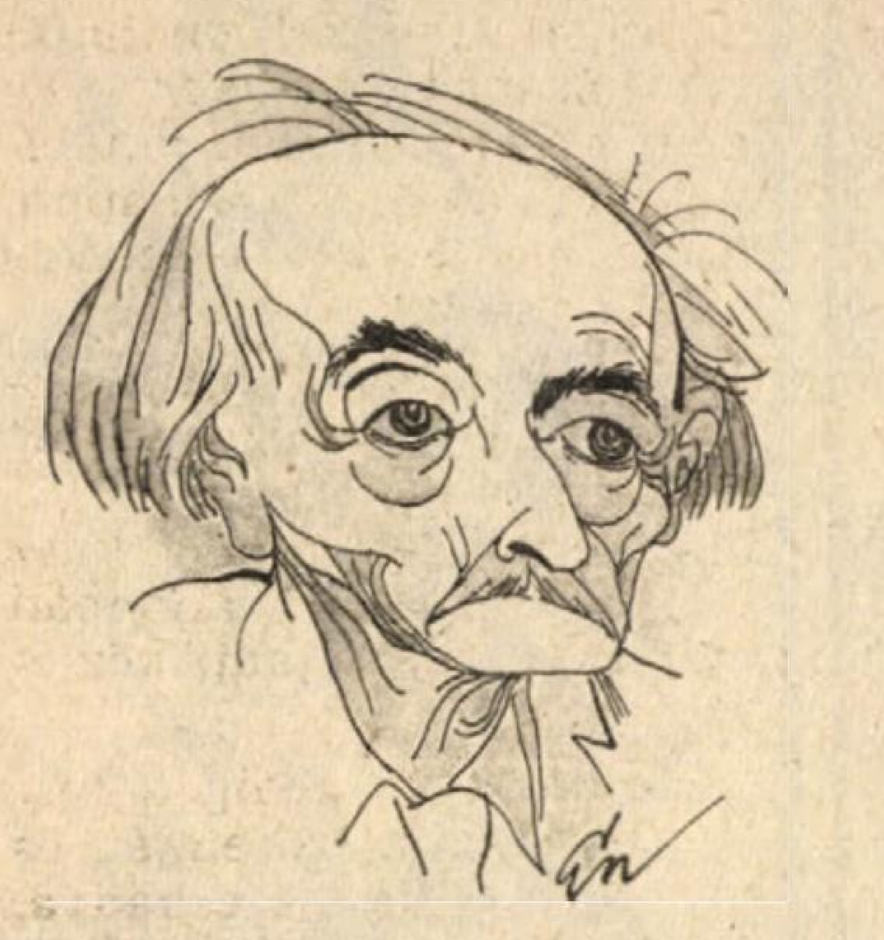
Eltévedt repülőgép a Marson

Sajdik Ferenc rajza

– Esküszöm, olyan köd volt, hogy nem láttam, merre járunk . . .

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

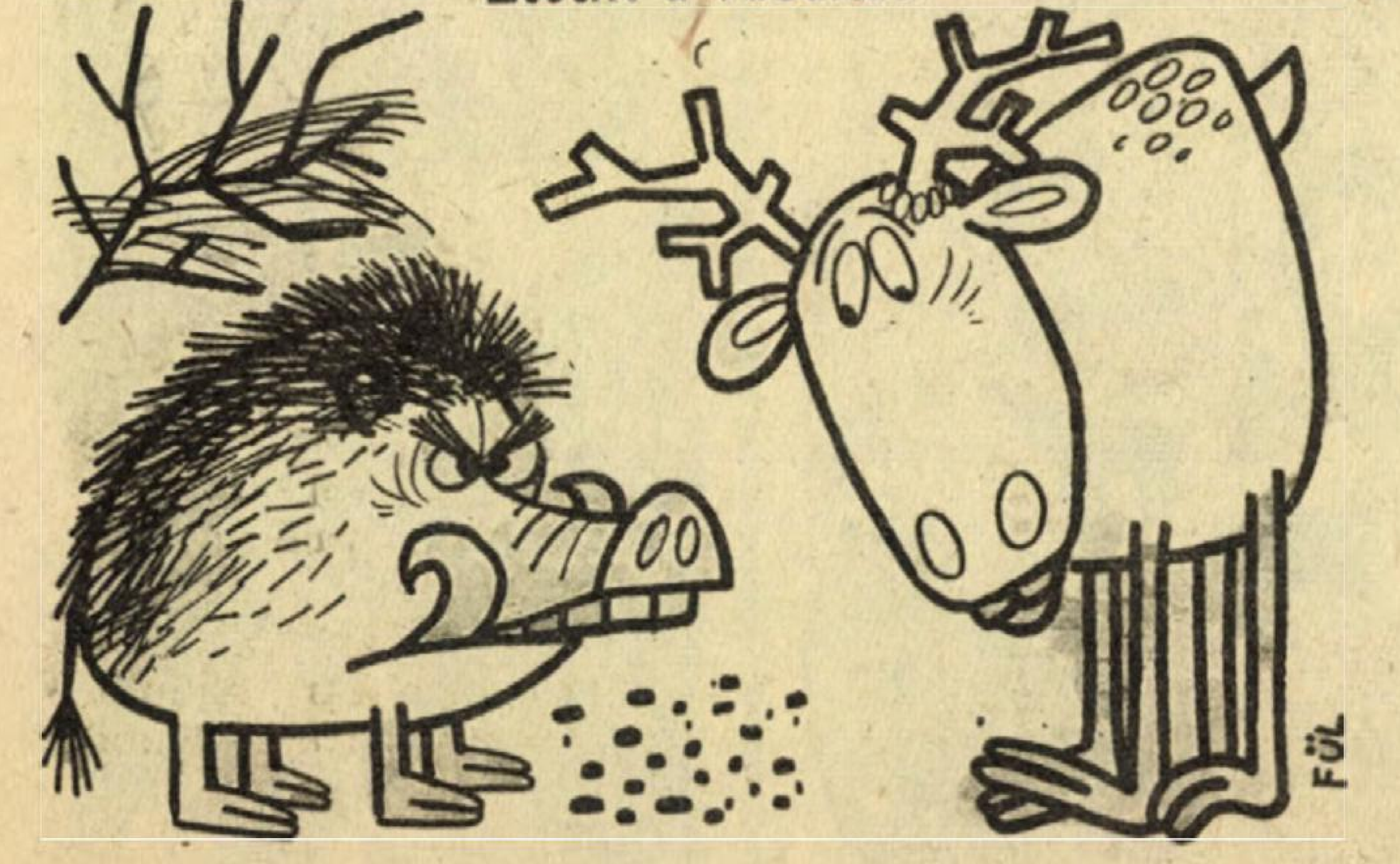
Több mint fél évszázaddal ezelőtt két merész vállalkozásba kezdtem. Szinte gyerekfővel indítottam meg a „Modern Könyvtár" sorozatot, és ugyanakkor mint a haladó eszmék harcosa elhatároztam, hogy igenis, lesz 13-as számú ház a nyolcadik kerületi Vas utcában! Magam a 15/b számú házban laktam, mellettünk volt a 15/a, a következő épület falitábláján viszont már a 11-es szám díszelgett. Tudniillik a 15/a számú ház tulajdonosa babonából egyszerűen nem járult hozzá, hogy az ő bérpalotája a 13-as számot viselje.

Először a nagy tekintélyű Pikler Gyula professzort kerestem fel. Tőle kértem támogatást. Azonban az ő közbenjárása sem hozott eredményt, sikertelenül interpellált az illetékeseknél. Akkor összeszedtem minden bátorságomat, és elmentem a polgármesteri hivatalba, hogy megvédjem a 13-as szám becsületét. Kinevettek. Nem baj, gyerünk a főkapitányságra! Ott már harsogó kacagás közepette terjesztettem elő a felvilágosult gondolkodás szellemében fogant észrevételemet.

Egyébként ez a kis történet arról jutott eszembe, hogy a Vas utcában ma sincs 13-as számú ház.

Gömöri Jenő Tamás

Etetik a vadakat

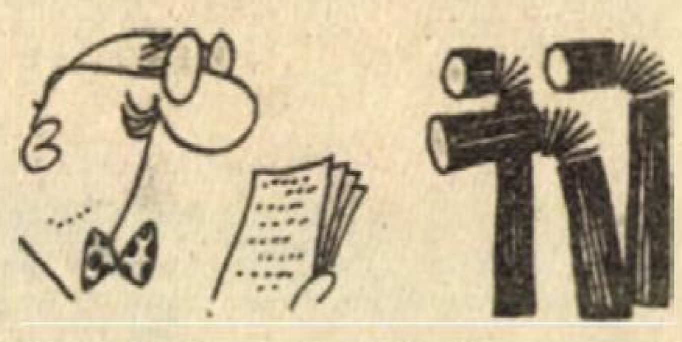

– Jöhetne már a tavasz, unom az üzemi kosztot . . .

szomorú történetek
egy-egy mondatban

A JÓ TANÁCS

Már-már úgy látszott, hogy Kevélyesi televíziós előadására nem kerül sor, valami régi rajzfilmet iktatnak be helyette, ugyanis Kevélyesinél rettenetes lámpaláz lépett fel, hiába evett meg egy marék

nyugtatót, izgalma nem csökkent, szerencsére ekkor azt tanácsolták neki, gondoljon arra, hogy a rövidesen reá irányuló kamerák közönséges kályhacsövek, és ez a tanács nagyon jónak bizonyult, sőt, túlságosan is, mert pár perc múltán Kevélyesi ugyan már derűs-önfeledten ült le a felvevőgépek elé, de az operatőr hiába integetett neki, hogy kezdje el végre előadását a futóbab jelentőségéről, bizony ő egy árva mukkot sem szólt, csak mosolygott, hiszen semmi értelme se lett volna annak, hogy kályhacsöveknek magyarázzon tudományos problémákat, így aztán mégiscsak egy régi rajzfilmet vetítettek le helyette, nagy sikerrel.

ÜLDÖZÉS

Már a megállóban kezdődött, amikor L. Mihály a felszállásnál előreengedett egy idős hölgyet, mire a kalauz mérgesen lekiabált, hogy mit udvariaskodik, ne játssza meg magát, igyekezzünk, a kocsi el van csöngetve, de a fiatalember igaza tudatában nem vitatkozott vele, némán kapaszkodott

fel a peronra, viszont a kalauz már kiszúrta magának, felszólította, hogy ne csoportosuljon, fáradjon beljebb, a közepe üres, mások is szeretnének utazni, és a nagyobb nyomaték kedvéért oldalba bökte bőrtáskája kemény és hegyes sarkával, így terelte maga előtt szegény L. Mihályt végig az egész kocsin, közben folyton nevelte, dorgálta, míg csak az első ajtó lépcsőjére nem szorította, akkor aztán teljes hangerővel rászólt, hogy ne állja el az utat a felszállók előtt, nincs ezekben a mai fiatalokban egy szemernyi udvariasság, egy csöpp tapintat sem, mennek, mint a vadak!

A BAJNOK

Anikó, az udvari rakodó részleg galamblelkű adminisztrátora elhatározta, hogy segít az új fiún, Sovák Imrén, és nem nézi tétlenül, hogy a többiek milyen goromba tréfákat

űznek a rovására, tudniillik ezt a nagy darab legényt már az első perctől „ápolás alá vette" néhány régi szaki, gúnyolták zavart szótlansága miatt, tétova, ügyetlen mozdulataiért, pedig mindez érthető olyan valakinél, aki kezdő, még nem ismeri ennek a nehéz és veszélyes munkának a fortélyait, valaha ők is így viselkedtek, de elfelejtették, nem gondoltak rá, ezért aztán Anikó az ebédszünetben azt hazudta nekik, hogy Sovák Imre nehézsúlyú ifjúsági ökölvívóbajnok, valószínűleg azért tűri a sértéseket, mert tudja, hogy ha ő megüt valakit, azt kórházba viszik, mely perspektíva egyszeriben megváltoztatta a főkolomposok viselkedését, délután már szinte ajnározták a fiút, aki eleinte csodálkozott is a fordulaton, de aztán gyorsan beilleszkedett az új helyzetbe, a kedve, a hangja is megjött, olyannyira, hogy amikor ládát cipelt éppen, és Anikó jött szembe vele, Sovák Imre rámorgott, hogy szedje fürgébben azokat a rozoga mankóit, mert mindjárt elüti!

Kürti András

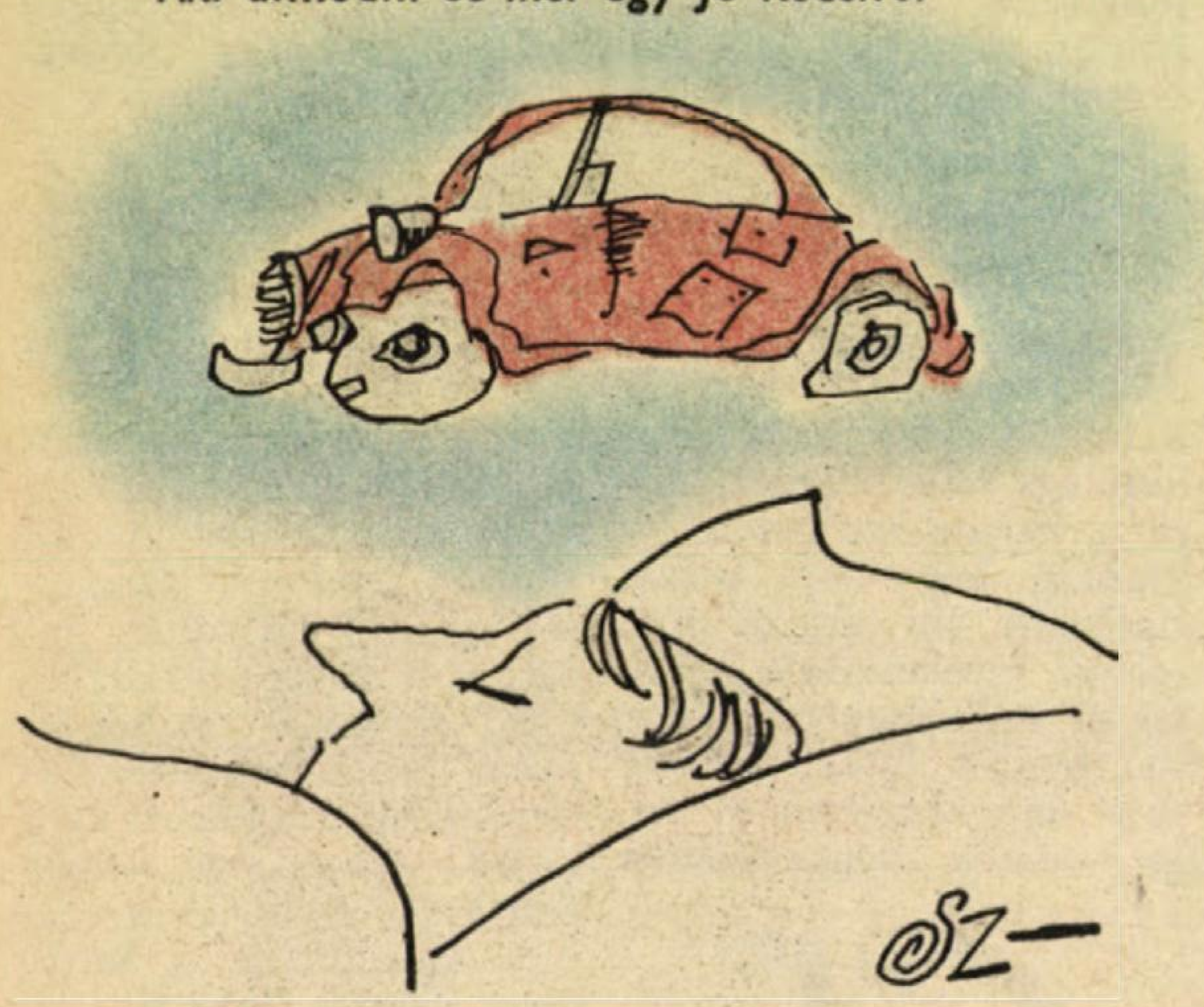
Amerikai üzletember

Hegedűs István rajza

– Tekintsék meg remek porszívónkat! ... – ... amely egyetlen kapcsolással máris lángszóróvá alakítható!

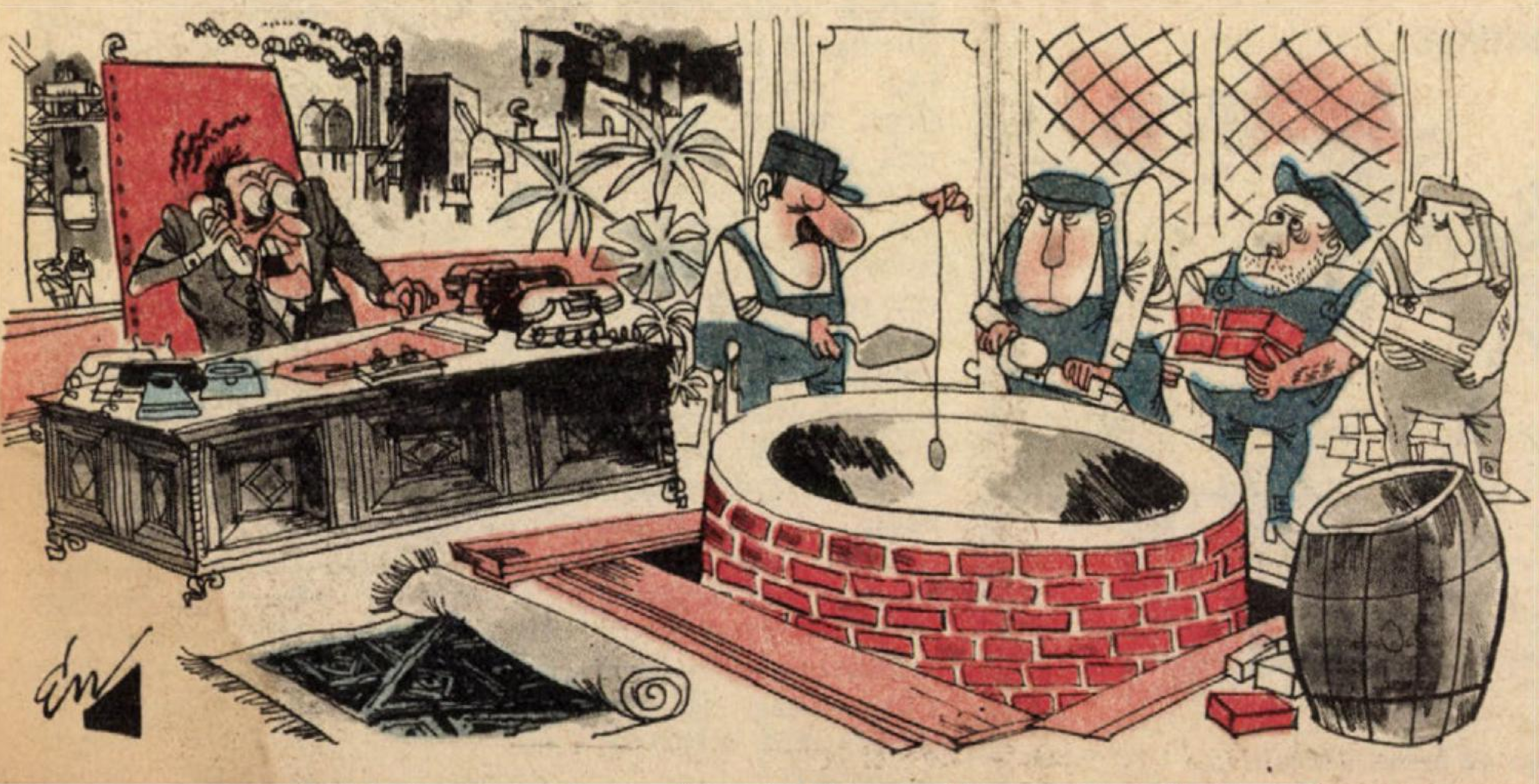
Aki álmodni se mer egy jó kocsiról

Alapos gyanú

Endrődi István rajza

– Halló, főmérnök úr! Biztos, hogy jó helyre épült az új üzem kéménye?

E heti hirdetéseink

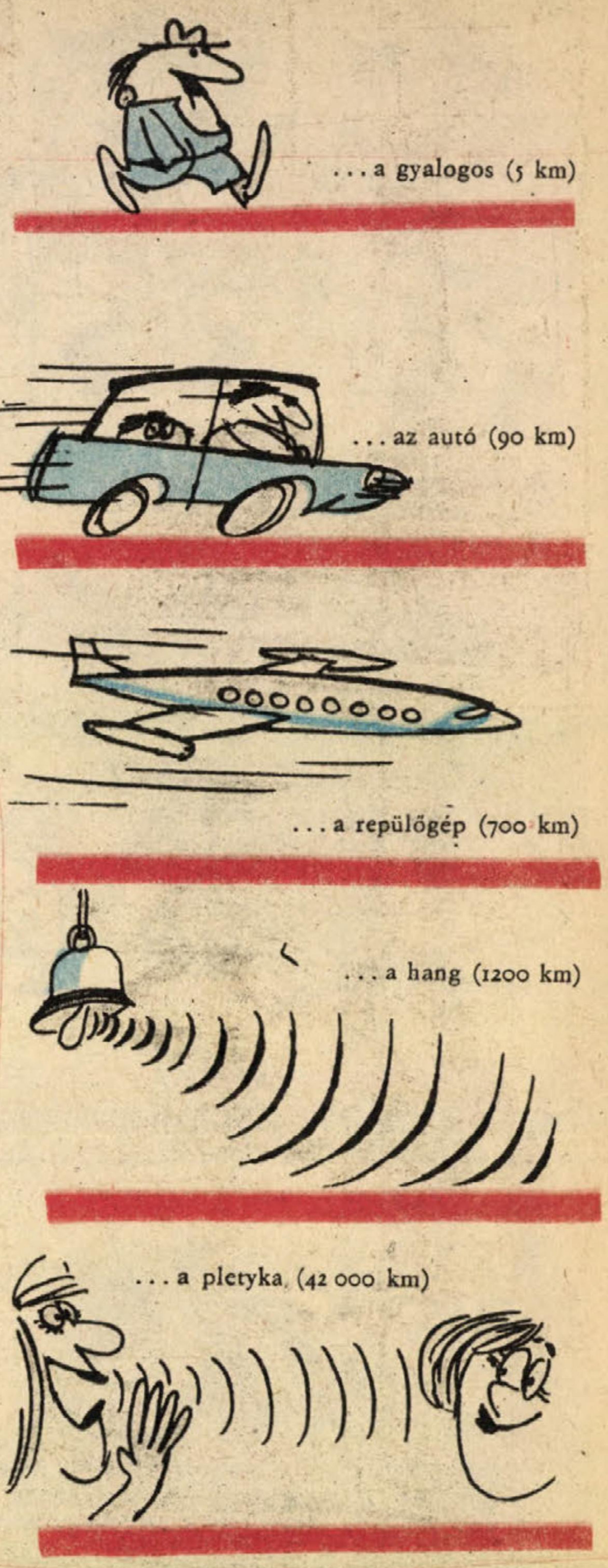
Reneszánsz vacsora

Endrődi István rajza

– Hányszor mondtam, hogy a méregpoharat mindig balról illik kínálni! ...

Mekkora utat tesz meg egy óra alatt...

AZ ELSŐ fecske

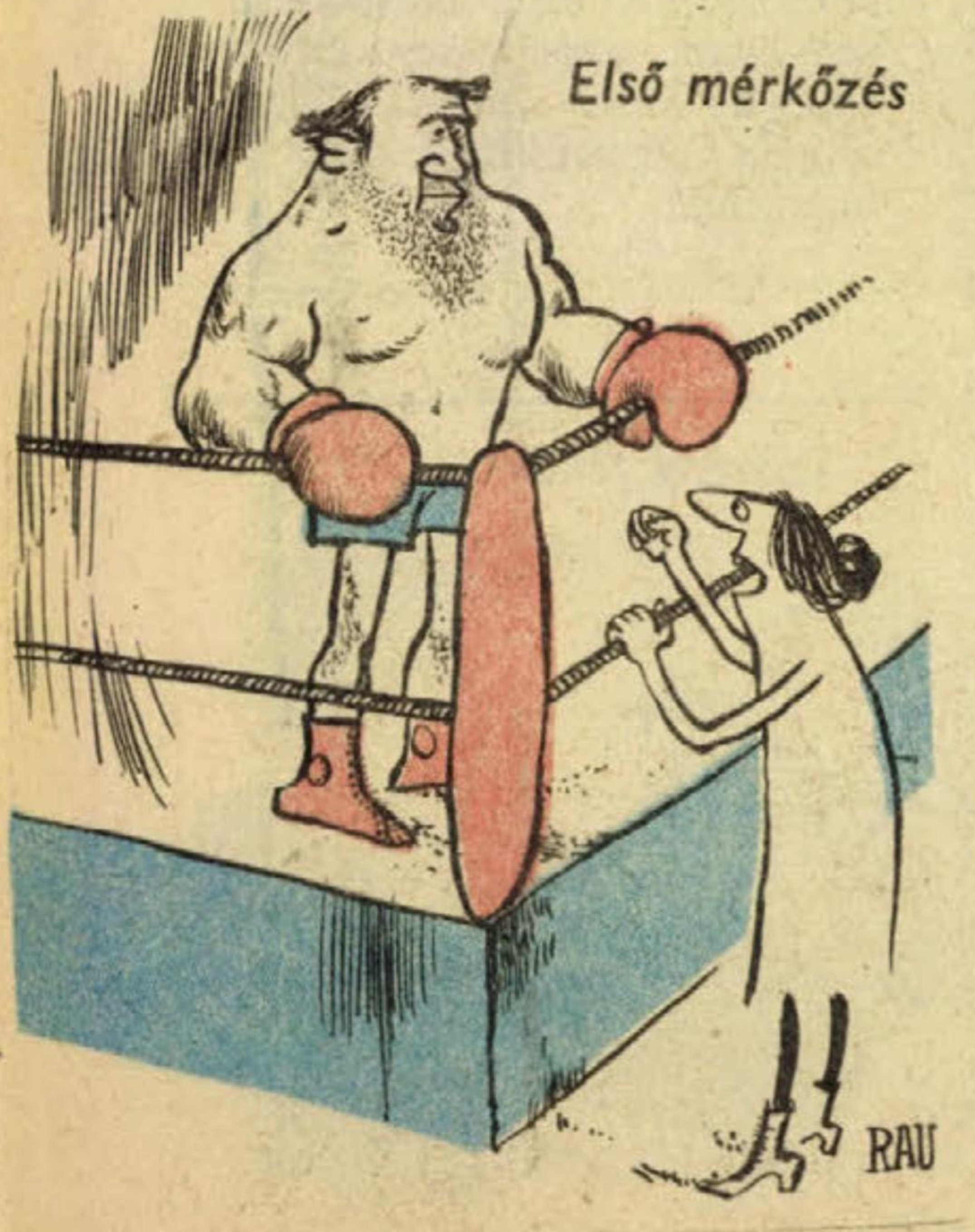
Egy kislány lépett a dohányosboltba,
mint űrhajós, ki most ért fel a Holdba.
Kis lámpalázzal habozott egy percig,
s a trafikosnő úgy szólt rá: „Mi tetszik?”
A bájos arcon könnyű pír fut át —
egy Fecskét kért és egy doboz gyufát.

Tündérvarázs az ifjúságnak titka:
a napsugár szökött a vén trafikba.
Mily szende szem! Mily szép, fehér kezecske!
„Ugye, leánykám, ez az első Fecske?”
— kérdezte lágyan és rendkívül szíves,
baráti hangon az idős gebines.

A kislány most elámult némiképen:
„Hát ezt meg honnan tudta, néni kérem?”
A nő hamar szót értett a leánnyal:
„Látszik, szívem, hogy nemrég élsz dohánnyal,
ha tapasztaltabb dohányos leszel,
úgy egy Fecskéhez két gyufát veszel.”

Szőnyi Zoltán

Első mérkőzés

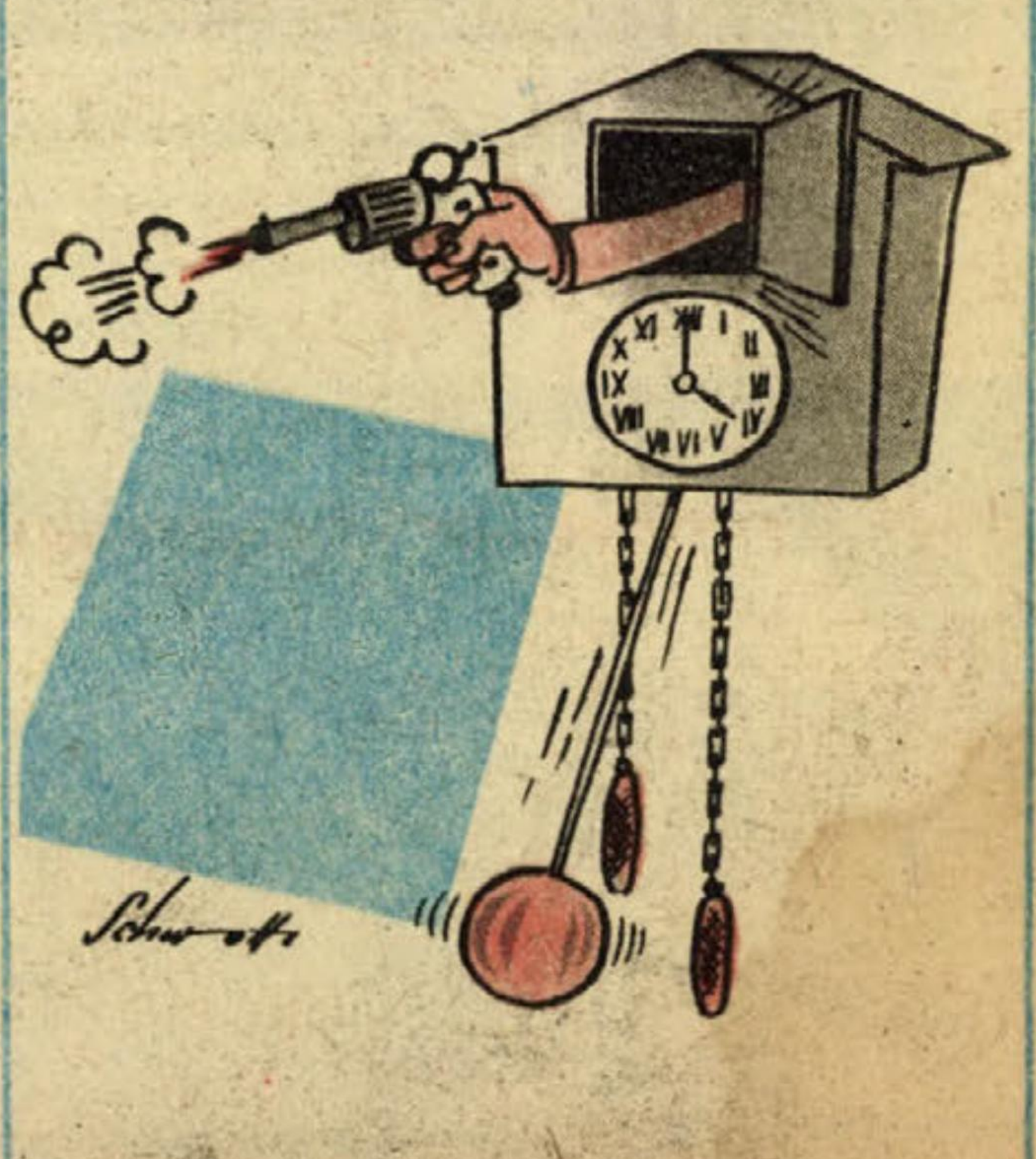
– Aztán ne hagyd magad, kisfiam!

Biztos jel

– Te, ezek feketén túlóráznak! Még el is sötétítettek! ...

Pontos időjelzés Texasban

OSZTÁSKOR

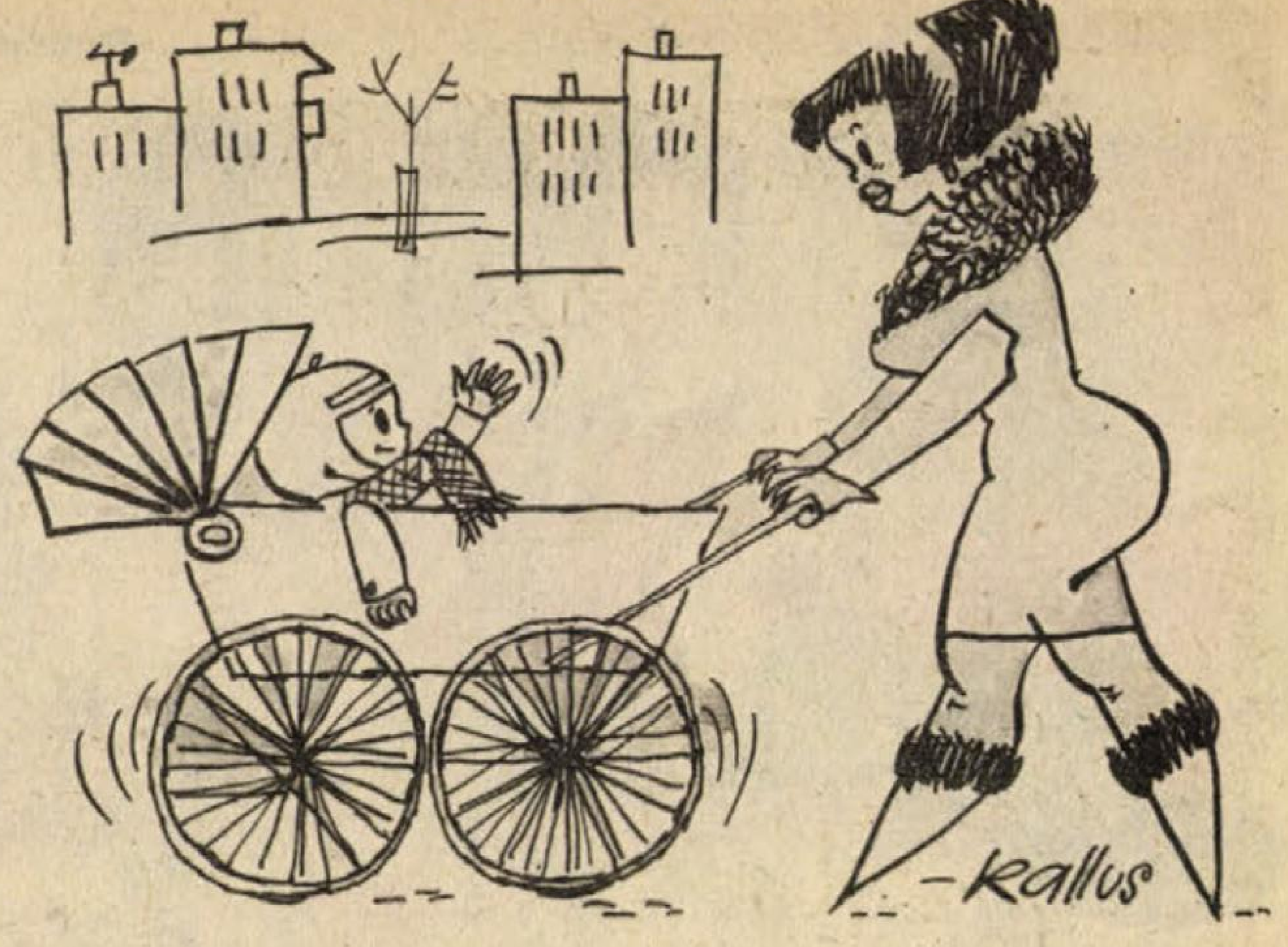

– Az ördögbe, miért osztott nekünk olyan keveset a téesz?
– Azért, mert te egész évben osztottál!

– Mi ez a ribillió, mit osztanak?
– Pesti árusítóstandot.

Autós korszak

– Mami, kapcsolj rá, legalább nyolcvanasra!

JULIUS STURM:

A KÉT LIBA

A fehér libához szólt meghitten szürke társa:
– Sétáljunk kettesben a zöld, kies virányra,
hol lágy a fű, s pompáznak szép, színes virágok,
s mert társaságban bárki szívesebben gágog.

De szólt a fehér: – Ajánlatod, te szürke, rád vall,
sétálni nem megyek, csupán magamfajtával.
Ily társaság reám gyalázat volna, s szégyen,
noha lúd vagyok, de törzsökös a nemzetségem.

(Németből fordította: Fazekas Anna)

Kedves Ludas!

Tejet akartam vásárolni a sarki közértben. A kiszolgálónő sajnálattal közölte, hogy csak csecsemőtej van, s azt csak jegyre adhat. Ezt tudomásul is vettem volna, ha nem látom, hogy előttem egy hölgynek adtak a szóban forgó tejből, jegy nélkül. Mivel ez irányú szóban előterjesztett panaszom nem nyert méltánylást, írásban is bejegyeztem a bolt panaszkönyvébe. Az I–XII. kerületi Közért Vállalat központjából hamarosan meg is kaptam a választ, amelyben szíves elnézést kértek az engem ért sérelemért, és közölték: „A bolt vezetőjét kioktattuk, hogy a tojás eladásánál mindenkor kötelező a lámpázó használata."

Réti Ottó
Budapest

A Magyar Nemzet a Tasso bemutatása alkalmából ezt írja: „1837. március 30. péntek, a tengeren, útban Szicília felé. Virradatkor Ischia és Capri között úszik a hajó. Gyenge szél. Csak négy órakor tűnik el az utasok szeme elől a Vezúv. Tiszta, holdvilágos éjszaka. Goethe ebből alig lát valamit." A szöveg így túl óvatosnak tűnik. Határozottan ki kellene mondani: „Goethe mindebből nem lát semmit." A költőfejedelem ugyanis ekkor már öt éve halott, és ilyen irányú akadályoztatása miatt nem vehet részt az említett hajóúton.

Endrei Walter
Budapest

A Tükör bemutatott egy nagy teljesítményű, precíziós, csúcs nélküli köszörűgépet. „A masina 1000 milliméter nagyságrendű pontossággal dolgozik, ez világviszonylatban is figyelemre méltó" – írta a lap. Ezer milliméter, ha jól számolom, pontosan egy méter, s az ilyen „pontosság" szerintem semmiképp sem figyelemre méltó! Lehet, hogy nem a „masina", hanem a lapszerkesztők pontosságával van baj s eredetileg ezredmillimétert akartak írni! Igaz, nem nagy eltérés van a kettő között, egyik csupán egymilliószorosa a másiknak.

R. V.
Debrecen

Külföldi üveg

– Viszem Bulgáriába visszacserélni . . .

Szerény főnök

– Képzeld, ma milyen megtiszteltetés ért! Visszaköszönt a beosztottam.

IMPORT HUMOR

PÁRIZSI HÉTVÉGE

(Egy férj leveléből)

— Kellemesen telnek a megérkezésem órái. Összetalálkoztam az én kedves jó Agátha nénikémmel...

...Nem tudta rólam levenni a szemét. Annyi mindenről beszélgettünk!...

....majd a Grand Boulevard-on, egy kis kávéház teraszán ittam egy jó jeges limonádét...

.....és arra is szakítottam időt, hogy elmenjek a Louvre-ba....

...Délután egy régi katonabarátommal sétálgattunk az utcán...

...Este pedig színházban voltam, Csehov Sirályát láttam. Szép volt. Most zárom levelemet, holnaptól ismét a Te

Pierre-ed.

(Lassalvy rajza a párizsi „Le Rire"-ből)

Igric a Bezerédi utcában

Vasárnap délelőtt egy férfi sétál az utcánkban. Februári tavasz. Az ablakok nyitva.

Rántott hús és almás rétes illata száll, innen-onnan rádió, gyereksírás, magnó, ünnepi, szelíd veszekedés nesze szüremlik — de mindez olyan családias, olyan megnyugtatóan egy erejű, összecsengő harmóniában, mintha biztos kezű karmester fogná össze a hangforrásokat.

A napsugárban sétáló férfi tetőtől talpig vasárnapi. Kimért, vasárnapias léptekkel rója az utcát, ünnepélyesen lenyalt, nyílegyenes választékú haj, vasárnapi viselet és viselkedés. Saját tökélye fölött szemmel láthatóan alig tud napirendre térni.

Mindezen külsőségekben mindenki egyetérthet vele, aki szereti az ünnepeket még ünnepélyesebbé varázsolni, látványos külsőségek felsorakoztatásával.

Csakhogy ennek a vasárnapi szépembernek van egy rettenetes szépséghibája.

Zajos a drága.

Nem fütyörészik. Ez még újabb derűs színfolt lehetne lényén.

Nem motyog magában. Ez pedig egyetértő gyengédséget válthatna ki a nézőközönségből.

Mert van ám neki közönsége. Nem néző, hanem hallgató közönsége. És ez az, amiért tetőtől talpig ünnepi mivoltát tollhegyre tűzöm, mélységesen sajnálva, hogy e tolldöfésből ő mit sem érez a bőrén.

A derék férfi oldalán ugyanis tekintélyes nagyságú táskarádió himbálódzik, üvölt, ordít, vijjog, zokog, cincog, hörög, dobol.

A produkció alatt a férfiú hol itt, hol ott áll meg egy muskátlis, vagy anélküli ablak alatt, tüntető hanyagsággal piszkálva a körmét és a lakók idegeit. Látszik rajta, hogy nagyon nagynak érzi magát. Menőnek. Ezért érdemes volt állig felnyakkendőzve nekivágni az aszfaltnak. Ennél pompásabb vasárnapi szórakozás nincs is az őfajta vasárnapi emberek számára! Ő most a mi kis utcánk központja, minden szem rászegeződik, cifra igék hagyják el a vasárnapi ajkakat, és ezek mind őfeléje szállnak, bonyolult, körmondatos, hő kívánságok.

Sokan merev tekintettel, mozdulatlanul hipnotizálni próbálják, mások édes szunyókálásukból révedten tántorognak az ablakhoz, és úgy bandzsítanak rá, mint egy lidércre.

Utcánk sztárjává nőtte ki magát egy félórácska alatt, minimális ráfordítással. Meg is érdemli.

Olyan, mint egy irdatlan bogár, zenei jánosbogárka, amely nem fényt, hanem ricsajt áraszt magából.

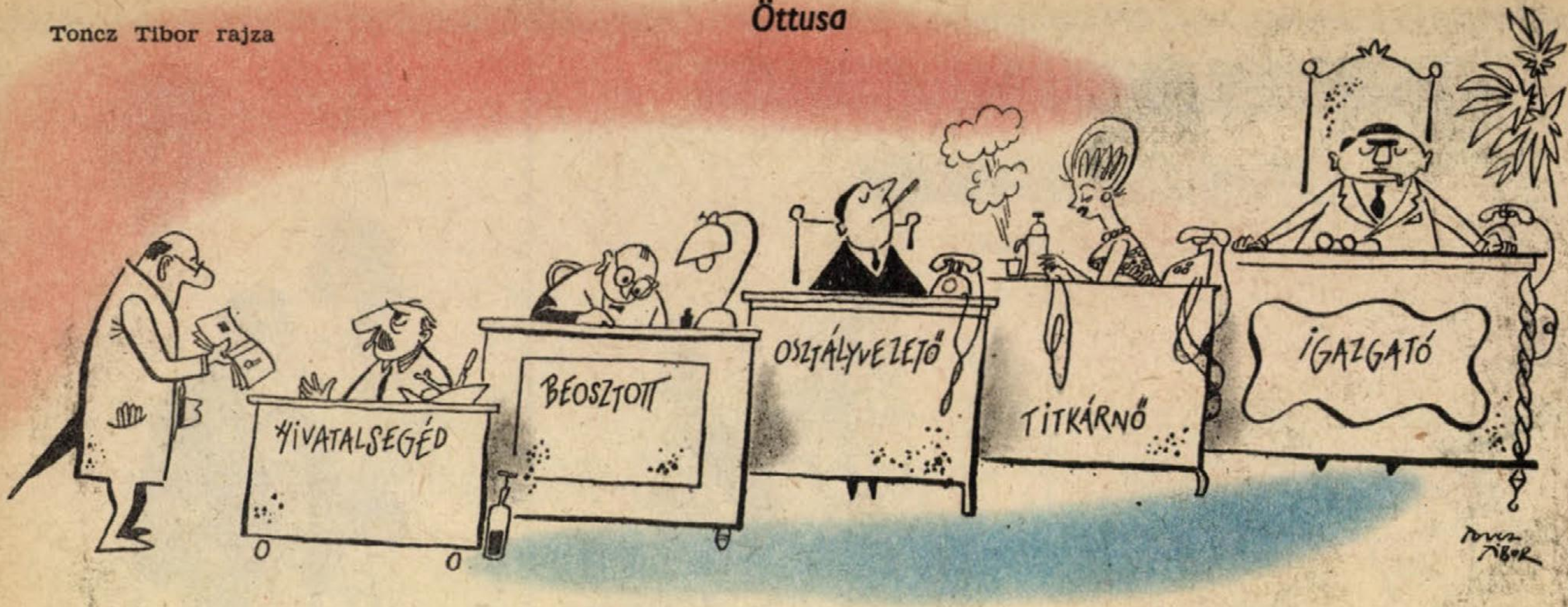
Hirtelen ötlettel beszaladok. Egy ötvenfillérest csomagolok újságpapírba, és a galacsint az öntevékeny igric lába elé suhintom.

Hátha az alamizsna leszoktatja a térzene-szolgáltatásról a verklisek és kintornások kései utódját!

Péreli Gabriella

Toncz Tibor rajza

Öttusa

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fogház ablakából az egyik rab lekiabál egy járókelőhöz:
— Kedves uram, legyen szíves, hívjon egy lakatost!
— Minek?
— Be vagyok zárva!

*

— Mi az apád, kisfiam?
— Féregimitátor.
— Hát az mi?
— Ő csinálja a szúlyukakat az antik bútorokba.

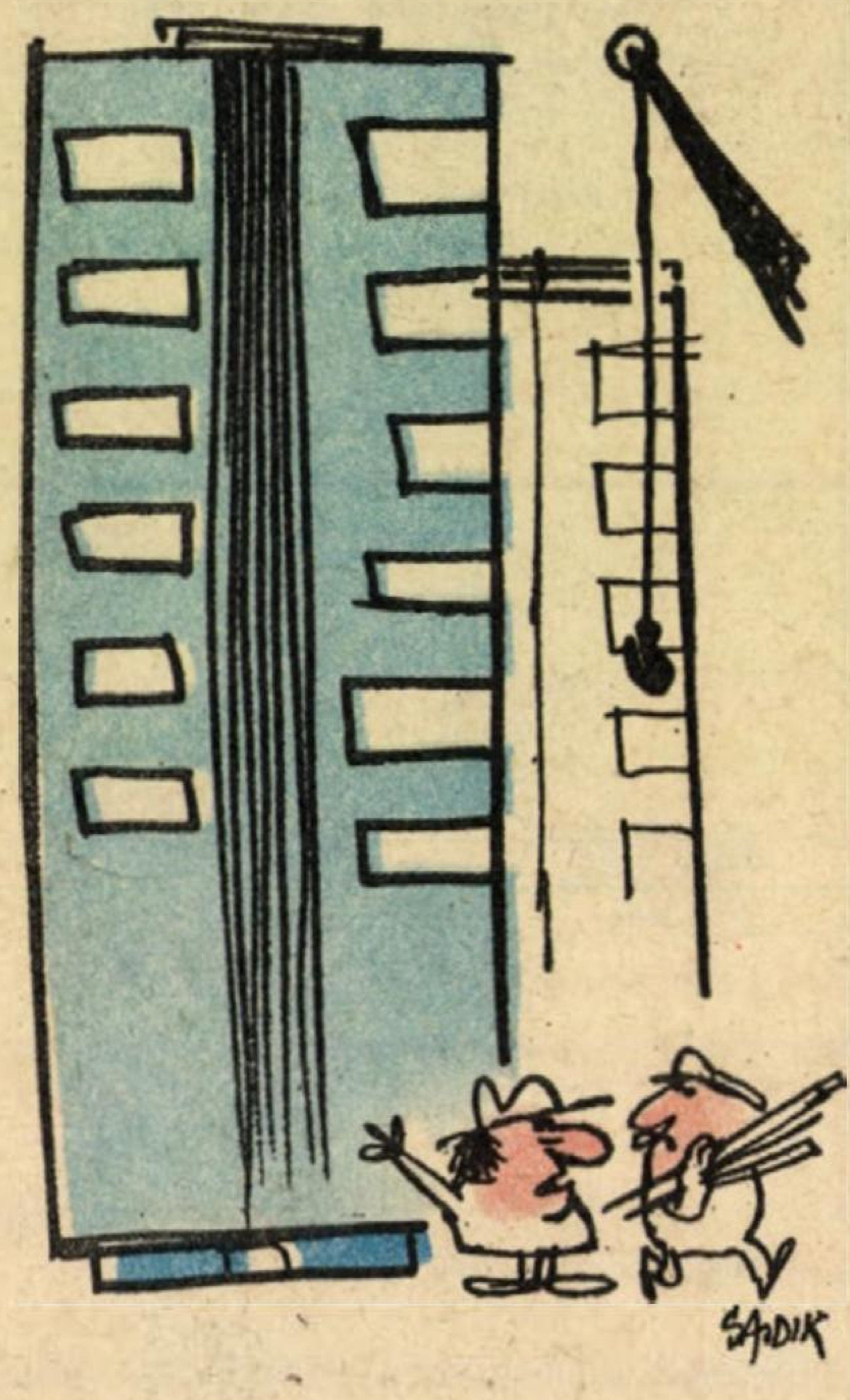
*

Az orvos megvizsgálja a pácienst, majd így szól:
— Nincs semmi komolyabb baja, barátom. Ezzel a betegséggel elélhet akár hetvenéves koráig is.
— De doktor úr, hiszen én már hetvenéves vagyok!
— Na, mit mondtam?

*

— Kétségbe vagyok esve. Ma délelőtt jött a gázszámla, és több mint kétszáz forintot kellett fizetnem.
— Nagyon sok. Hogy lehet az?
— Ebben a hónapban öngyilkos is voltam.

Új lakóház

– És hány éves garancia van rá?

Mindenféle

X azzal kérkedik, hogy átadja a tudását másoknak. Sajnos, neki nem marad.

*

Még a tengerben szoktuk meg, hogy egymásból éljünk.

*

Veszett kutyával is vitatkozni kell, hátha meggyőzik az érvek.

*

A kétkedő szerényebb, mint a hívő.

*

Az ember különösen akkor kiegyensúlyozott, ha kiegyensúlyozza magát.

*

A gorombaság sem feltétlenül őszinte.

*

Leginkább saját magunkat ismerjük félre.

F. L.

Női dolgok

– Te hogy csinálod a bizmutkását?! . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0267 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504